

DEN UBEHAGELIGE SANNHETEN OM MIDTØSTEN KONFLIKTEN

En Konflikt Uten Fredsvilje

SAMMENDRAG

Midtøsten-konflikten, og spesielt forholdet mellom Israel og palestinerne, har vært et av de mest fastlåste og omstridte spørsmålene i moderne historie. Den har involvert stormakter, regionale aktører og ideologiske kamper som strekker seg over flere tiår. Men er en løsning umulig?

Bjørn Normann

Innholdsfortegnelse:

Innledning: En Konflikt Uten Fredsvilje.....	2
Hvor langt tilbake skal vi gå?.....	3
Perioden mellom Romerriket og det Osmanske riket (Ottoman-tiden).....	6
Islam og den arabiske ekspansjonen (600-tallet – 1500-tallet).....	7
Bibelen vs. Koranen: To motstridende fortellinger.....	9
Fra muslimsk erobring til Første verdenskrig: 638–1918.....	11
Islamsk erobring og arabisk styre (638–1099 e.Kr.).....	12
Fra 1922 til Hitlers tid: Økende arabisk-jødisk konflikt og samarbeid med Nazi-Tyskland.....	16
Fra 1945 til 1948: Veien til Israels opprettelse og krigsutbytte i Midtøsten.....	19
Konklusjon: Store geopolitiske endringer i Midtøsten.....	42
Juridisk hovedkonklusjon.....	46
En konflikt med mange lag men en løsning er mulig.....	67

Innledning: En Konflikt Uten Fredsvilje

Midtøsten-konflikten har i flere tiår vært fremstilt som en kamp mellom to folk som ønsker en rettferdig løsning, men realiteten er langt mer brutal: Dette er en konflikt der den ene parten nekter å anerkjenne den andres eksistens.

Israel ble opprettet i 1948 etter FN-resolusjon 181, men ble umiddelbart angrepet av sine arabiske naboer. Siden den gang har israelske og palestinske ledere møttes i utallige forhandlinger, men ingen avtale har ført til varig fred – ikke fordi Israel har nektet en løsning, men fordi palestinske ledere gjentatte ganger har avvist enhver avtale som innebærer eksistensen av en jødisk stat.

Oslo-avtalen på 1990-tallet var et forsøk på å skape en tostatsløsning, men da det i 2000 kom til forhandlinger i Camp David, trakk Yasser Arafat seg i siste øyeblikk – slik tidligere president Bill Clinton selv har beskrevet i sin bok. Siden den gang har Hamas – som eksplisitt har utslettelsen av Israel i sitt charter – fått økende innflytelse, og palestinske myndigheter har fortsatt å motta enorme summer i internasjonal bistand, uten at det har vært stilt krav til fredsvilje eller økonomisk utvikling for palestinerne.

Dette heftet gir en kortfattet, men ærlig gjennomgang av konfliktens historiske røtter, ideologiske dimensjoner og økonomiske realiteter. For hva handler denne konflikten egentlig om? Hvem tjener på at den aldri tar slutt? Og hvorfor får den en betydelig større plass i vestlige medier og politikk enn langt blodigere konflikter, som i Sudan?

Midtøsten-konflikten er ikke bare en historisk strid – den er en moralsk lakmustest for Vesten.

Hvor langt tilbake skal vi gå?

Midtøsten-konflikten er en av verdens mest langvarige og komplekse stridigheter. Men hvor begynner egentlig historien? Skal vi gå tilbake til Oslo-avtalen på 1990-tallet? Seksdagerskrigen i 1967? FN-resolusjonen fra 1947? Eller kanskje det britiske Palestina-mandatet fra 1920?

Mange trekker linjene helt tilbake til islams ekspansjon på 600-tallet, da arabiske hærer erobret det som i dag er Israel og Palestina. Andre peker på romernes okkupasjon av Judea og ødeleggelsen av Det andre tempelet i år 70 e.Kr.. Noen mener til og med at roten til konflikten kan spores tilbake til Mosebøkene, der Abraham får løftet om landet til sitt folk.

Men for å finne et historisk vendepunkt som både gir en symbolsk og politisk forståelse av konflikten, er David og Goliat en naturlig plass å starte. Dette er ikke bare en beretning om en svak som beseirer en sterk, men også en fortelling om en tidlig maktkamp om landområdet som fortsatt er omstridt den dag i dag.

David og Goliat – En Kamp om Landet (ca. 1000 år f.kr.)

David var en ung israelitt, Goliat en filister. Filisterne bodde langs Middelhavskysten, i et område som i dag tilsvarer Gaza, Ashkelon og Ashdod. De var ikke arabere, men et folk med europeisk opprinnelse, sannsynligvis fra Kreta. Filisterne kalte dette området Palestina-Syria. Det betyr at Goliat var en «ekte» palestiner. Dagens palestinere er enten arabere, jøder, kristne eller andre folkeslag som har bodd i Judea og Samaria.

David kom fra Betlehem, en liten by i Juda-stammen, sør for Jerusalem. David var en israelitt, og tilhørte stammen Juda, som senere ga navn til jødene.

David regnes som den viktigste kongen i Israels historie, og jødene ser på ham som stamfaren til den messianske kongelinjen.

Hvor kommer navnet "israelitt" fra?

Navnet "israelitt" stammer fra Israels folk, etterkommere av patriarken Jakob, som ifølge Bibelen fikk navnet Israel etter en kamp med Gud (1. Mosebok 32:28).

1. Jakob/Israel – Jakob var sønn av Isak og sønnesønn av Abraham, som regnes som stamfaren til både jødene og araberne.
2. Israels tolv stammer – Jakobs tolv sønner ble stamfedre til de tolv stammene i Israel (f.eks. Juda, Benjamin, Levi).
3. Israelitter – Etterkommerne av disse tolv stammene ble kalt israelitter, altså "folk fra Israel".

Israelittene slo seg ned i Kanaan (idag Jordan, Palestina og Israel) og utviklet etter hvert kongeriket Israel med konger som Saul, David og Salomo. Etter Salomos død ble riket delt i Nordriket Israel og Sørriket Juda (Judea), som senere la grunnlaget for begrepet jøder.

Navnet "Palestina" og filisterne

Filisterne forsvant fra historien for over 2000 år siden, men deres navn levde videre. Romerne, som styrte regionen etter år 70 e.Kr., valgte å kalle området "Palaestina" etter filisterne – et grep for å fjerne den jødiske identiteten fra landet etter at de knuste et jødisk opprør i år 135 e.Kr.

Dette betyr at navnet "Palestina" ikke stammer fra dagens palestinske arabere, men fra et forhistorisk folk som ikke hadde noen etnisk, kulturell eller språklig forbindelse til dem. Likevel har begrepet "Palestina" blitt videreført og brukes i dag om et område hvor kampen om land og identitet aldri har sluttet.

David beseiret Goliat, men kampen om landet fortsatte – og fortsetter fremdeles i dag.

Fra Kongeriket Israel til Romerriket: En epoke med maktkamp og tro

Kongeriket Israel og Juda (ca. 1050–586 f.Kr.)

Etter David beseiret filisterne og ble konge, etablerte han Kongeriket Israel, med Jerusalem som hovedstad. Hans sønn, Salomo, videreførte kongeriket og bygde det berømte Tempelet i Jerusalem.

Men etter Salomos død (ca. 930 f.Kr.) ble riket splittet:

- Nordriket Israel (hovedstad: Samaria)
- Sørriket Juda (hovedstad: Jerusalem)

722 f.Kr.: Nordriket Israel ble erobret av assyrerne, og de ti stammene i nord ble spredt – kjent som "Israels tapte stammer".

586 f.Kr.: Sørriket Juda ble erobret av babylonerne, tempelet ble ødelagt, og jødene ble sendt i Babylonsk eksil.

Perserne, grekerne og jødernes tilbakekomst (539–167 f.Kr.)

- 539 f.Kr.: Perserne (I dag iranere), ledet av Kyros den store, beseiret babylonerne og lot jødene vende tilbake til Jerusalem.
- 515 f.Kr.: Det andre tempelet ble bygget.
- 333 f.Kr.: Aleksander den store erobret regionen og innførte gresk kultur (hellenisme).
- Etter Aleksanders død i 323 f.Kr. ble regionen styrt av gresk-makedonske dynastier (særlig Selevkideriket), som forsøkte å presse jødene til å tilpasse seg gresk kultur.

167 f.Kr.: Jødene gjorde opprør under Makkabeerne og frigjorde Jerusalem. Tempelet ble rensert – en hendelse som feires i den jødiske høytiden Hanukkah.

Romerrikets kontroll over Judea (Juda endret navn) (63 f.Kr. – ca. 135 e.Kr.)

63 f.Kr.: Romerne, ledet av general Pompeius, inntok Judea og gjorde det til en romersk provins.

37 f.Kr.: Romerne innsatte Herodes den store som konge over Judea – en alliert av Roma, kjent for å ha renoverert tempelet i Jerusalem, men også for brutal undertrykkelse.

Det var i denne perioden Jesus ble født.

Jesus og kristendommens begynnelse (ca. 4 f.Kr.–33 e.Kr.)

- Jesus fra Nasaret ble født under Herodes' styre, og hans virke skjedde mens Judea var under romersk kontroll.
- Ifølge de kristne evangeliene ble Jesus korsfestet rundt år 30–33 e.Kr., etter ordre fra den romerske guvernøren Pontius Pilatus.
- Kristendommen spredte seg raskt, særlig i romerske byer, noe som senere førte til konflikt mellom kristne og Romerriket.

Jødisk opprør og ødeleggelsen av tempelet (66–135 e.Kr.)

66 e.Kr.: Jødene gjorde opprør mot romerne (Det jødiske opprøret).

70 e.Kr.: Romerne, under general Titus, knuste opprøret og brente ned det andre tempelet i Jerusalem – noe som markerer en avgjørende hendelse i jødisk historie.

132–135 e.Kr.: Et nytt jødisk opprør, ledet av Bar Kokhba, ble brutalt slått ned av romerne.

Etter opprøret i 135 e.Kr. forbød romerne jødene å bo i Jerusalem og omdøpte Judea til "Palaestina", oppkalt etter filisterne, for å viske ut jødisk tilknytning til området.

Konklusjon: Fra jødisk stat til romersk provins

- Fra å være et uavhengig kongerike under David og Salomo, gikk Israel gjennom okkupasjoner, opprør og krig.
- Jødernes spredning etter romersk undertrykkelse (diasporaen) endret regionens demografi.
- Kristendommen oppsto i denne perioden og utviklet seg til en verdensreligion, selv om den i utgangspunktet ble sett på som en jødisk sekt.
- Romernes harde grep over Judea la grunnlaget for en langvarig konflikt om hvem som hadde rett til landet – en strid som har pågått i ulike former helt til i dag.

Perioden mellom Romerriket og det Osmanske riket (Ottoman-tiden)

Hovedpunkter i denne perioden (ca. 135 e.Kr. – 1517 e.Kr.)

Romernes styre og den jødiske diasporaen (135–330 e.Kr.)

- Etter Bar Kokhba-opprøret i 135 e.Kr. forbød romerne jødene å bo i Jerusalem.
- De ga regionen navnet "Palaestina" for å fjerne den jødiske tilknytningen til landet.
- Jødene ble spredt over hele Romerriket (diasporaen), men noen få ble igjen i Galilea.

Østromerriket (Bysants) og kristendommens dominans (330–638 e.Kr.)

- I 330 e.Kr. flyttet keiser Konstantin hovedstaden til Konstantinopel (dagens Istanbul), og kristendommen ble statsreligion.
- Jødene fikk begrenset religiøs frihet, og Jerusalem ble en kristen by.
- Kirken bygde flere viktige steder i regionen, inkludert Gravkirken i Jerusalem.

Den muslimske erobringen (638–1099 e.Kr.)

- I 638 e.Kr. erobret muslimske arabere Jerusalem, ledet av kalifen Omar.
- Under islamsk styre fikk jøder og kristne status som dhimmier (beskyttede, men underlegne borgere).
- Klippedomen og Al-Aqsa-moskeen ble bygget på Tempelhøyden.
- Jøder fikk lov til å returnere til Jerusalem, noe de ikke hadde fått under kristent styre.

Korstogene og kristent styre (1099–1291 e.Kr.)

- I 1099 inntok korsfarerne Jerusalem og opprettet Kongeriket Jerusalem.
- Muslimer og jøder ble massakrert i stor skala.
- Saladin gjenerobret Jerusalem i 1187 e.Kr., men korsfarerne beholdt enkelte byer frem til 1291.

Mamelukkene (1291–1517 e.Kr.)

- Etter at korsfarerne ble drevet ut, ble området styrt av mamelukkene, en muslimsk militær elite fra Egypt.
- Mamelukkene bygde opp Jerusalem, men byen forble en mindre viktig provinsby.

Osmansk styre starter i 1517 e.Kr.

- Osmanske tyrkere erobret regionen i 1517 og styrte området frem til 1917.

- Dette var en stabil periode med muslimsk dominans, men med en viss jødisk og kristen tilstedeværelse.

Islam og den arabiske ekspansjonen (600-tallet – 1500-tallet)

Muhammed og islamsk grunnleggelse (570–632 e.Kr.)

- Profeten Muhammed ble født i 570 e.Kr. i Mekka, i det som i dag er Saudi-Arabia.
- Ifølge islamsk tradisjon mottok han sin første åpenbaring fra Gud (Allah) i 610 e.Kr. via engelen Gabriel.
- Hans budskap ble raskt sett på som en trussel mot Mekkas ledere, og i 622 e.Kr. flyktet han til Medina – kjent som Hijra (utvandringen).
- Innen Muhammed døde i 632 e.Kr., hadde han forent store deler av den arabiske halvøya under islam.

Muhammeds reise til Jerusalem og islams hellige steder

- Ifølge islamsk tradisjon foretok Muhammed en overnaturlig reise til Jerusalem kalt "Isra og Miraj".
- Han skal ha blitt transportert på et mystisk dyr, Buraq, og ha steget opp til himmelen fra Tempelhøyden.
- Klippedomen ble senere bygget (691 e.Kr.) på dette stedet, noe som gjorde Jerusalem til en viktig by i islam.

Konsekvens:

- Jerusalem ble islams tredje helligste by (etter Mekka og Medina).
- Tempelhøyden, som tidligere hadde vært jødernes helligste sted, fikk en sterk islamsk tilknytning.

Den muslimske ekspansjonen og slavehandelens rolle

Den arabiske erobringen (632–750 e.Kr.)

Etter Muhammeds død i 632 e.Kr. erobret muslimske hærer store områder på rekordtid.

- 638 e.Kr.: Araberne tok Jerusalem fra det kristne Østromerriket.
- 700-tallet: Araberne kontrollerte Midtøsten, Nord-Afrika, Spania og deler av Sentral-Asia.

Islam vokste raskt gjennom militære erobringer, skatteordninger og tvangskonverteringer. Ikke-muslimer (kristne og jøder) fikk status som "dhimmier" (andreklasses borgere) og måtte betale en spesiell skatt (jizya).

Islams slavehandel og veksten av den muslimske verden

Slaveri var en viktig faktor i islams ekspansjon.

- Islamske imperier brukte slaver fra Afrika, Sentral-Asia og Europa til jordbruk, militæret og husholdninger.
- Arabiske slavehandlere solgte millioner av mennesker til Midtøsten og Nord-Afrika.
- Mange av de som ble tatt som slaver konverterte til islam, noe som økte islams befolkning.
- Osmanske janitsjarer (elitestyrker) var kristne barn som ble tatt som slaver og tvangskonvertert til islam.

Konsekvens:

Islams vekst var ikke bare religiøs, men også økonomisk og militær.

Slavehandel var en stor inntektskilde for islamske imperier.

Islams ekspansjon la grunnlaget for konflikten mellom muslimer, kristne og jøder i Midtøsten.

Hvordan islamsk ekspansjon la grunnlaget for moderne Midtøsten

Islam spredte seg fra Spania til India, og Midtøsten ble dominert av muslimske stater.

Jøder og kristne ble religiøse minoriteter i sine egne historiske områder.

Osmanske tyrkere overtok regionen i 1517 og styrte til 1917, noe som preget Midtøsten i århundrer.

Konklusjon: Hvorfor er dette viktig for dagens konflikt?

- Islams fremvekst endret maktbalansen i Midtøsten fullstendig.
- Jerusalem, som tidligere var sentrum for jødedom og kristendom, ble islamsk dominert.
- Slaveri og militære erobringer spilte en sentral rolle i islams vekst, noe som sjelden diskuteres i moderne historieundervisning. Jødiske og kristne slaver kunne bli fri ved å konvertere til islam.

Klippedomen og de jødiske templene

- Det første tempelet ble bygget av kong Salomo ca. 960 f.Kr. på Tempelhøyden i Jerusalem.
- Det andre tempelet ble bygget etter at jødene vendte tilbake fra eksil i Babylon ca. 515 f.Kr.

- 70 e.Kr.: Romerne, under general Titus, ødela tempelet fullstendig under det jødiske opprøret. Kun Vestmuren (Klagemuren) gjenstår i dag.
- 691 e.Kr.: Klippedomen ble bygget av de muslimske Umajjadene på nøyaktig samme sted der de jødiske templene hadde stått.

Konflikten:

Jødene ser Tempelhøyden som sitt helligste sted, fordi det var der de to templene sto.

Muslimere ser det som et hellig sted fordi Muhammed ifølge islamsk tradisjon steg opp til himmelen der.

Kristne knytter også Tempelhøyden til bibelske hendelser, men deres viktigste hellige steder i Jerusalem er Golgata (der Jesus ble korsfestet) og Gravkirken.

Bibelen vs. Koranen: To motstridende fortellinger

Islam og kristendommen har mange felles figurer, men Koranen gir dem helt forskjellige roller. Jesus, Abraham og Moses fremstilles annerledes i islam enn i jødedommen og kristendommen, og på flere avgjørende punkter motsier Koranen Bibelen.

Bibelen: Guds uforanderlige ord?

- Bibelen består av Det gamle og Det nye testamentet, skrevet over en periode på 1500 år.
- Jesus og apostlene hevdet at Guds ord aldri skulle forandres (Matt. 24:35).
- Dødehavsrollene (funnet i 1947) bekrefter at Det gamle testamentet har vært nesten uendret siden 200 f.Kr.

Koranen: En "korreksjon" av Bibelen?

- Koranen ble skrevet i 600-tallet e.Kr. og hevder å være den siste, uforfalskede åpenbaringen.
- Islam mener at jøder og kristne forfalsket sine skrifter (Sure 2:75, 5:13).
- Likevel sier Koranen at Bibelen var Guds ord da den ble gitt til Moses, David og Jesus (Sure 5:46).

De største motsetningene mellom Bibelen og Koranen

Tema	Bibelen (Jødedom & Kristendom)	Koranen (Islam)
Jesus (Isa i Koranen)	Jesus er Guds sønn, en del av Treenigheten, og Messias (Joh. 3:16).	Jesus er en profet, men ikke Guds sønn (Sure 4:171).
Jesu korsfestelse	Jesus ble korsfestet og sto opp fra de døde (Luk. 23:33, 24:6).	Jesus ble aldri korsfestet – Allah tok ham til himmelen (Sure 4:157-158).
Jesu oppstandelse	Jesus sto opp fra de døde, og dette er grunnlaget for kristen tro (1. Kor. 15:17).	Islam avviser oppstandelsen – Jesus skal komme tilbake på dommedag som en muslim (Sure 43:61).
Bibelen	Bibelen er Guds uforanderlige ord (Matt. 24:35). Dødehavsrullene bekrefter dette.	Koranen hevder Bibelen er endret og ikke lenger troverdig (Sure 2:75, 5:13).
Moses og Farao	Farao druknet i Rødehavet (2. Mos. 14:28).	Farao omvendte seg til islam før han døde, men Allah avviste ham (Sure 10:90-92).
Abrahams offer	Abraham skulle ofre Isak (1. Mos. 22:2).	Abraham skulle ofre Ismael, ikke Isak (Sure 37:99-113).
Guds natur	Gud er en treenig Gud: Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd (Matt. 28:19).	Islam avviser Treenigheten og sier Gud er én og udelte (Sure 5:73).
Dommedag	Jesus dømmer verden (Joh. 5:22).	Allah dømmer, og Jesus kommer tilbake som en muslim (Sure 43:61).
Kvinnesyn	Kvinner og menn er likeverdige i Kristus (Gal. 3:28).	En manns vitnesbyrd teller dobbelt så mye som en kvinnes (Sure 2:282).
Frelseslære	Frelsen kommer gjennom tro på Jesus (Ef. 2:8-9).	Frelsen kommer gjennom gode gjerninger og lydighet til islam (Sure 2:277)

Dødehavsrullene: Bevis for at Bibelen ikke er forfalsket

- Dødehavsrullene ble funnet i 1947 ved Qumran, nær Dødehavet.
- De inneholder kopier av Det gamle testamentet fra ca. 200 f.Kr., spesielt Jesaja, Salmene og Mosebøkene.
- Sammenligning med dagens Bibel viser ufattelig små endringer, noe som beviser at Bibelen ikke har blitt forfalsket slik Koranen hevder.
- Dødehavsrullene gir vitenskapelig bekreftelse på at Bibelens tekst har vært stabil i over 2000 år.

Hvorfor er dette viktig i Midtøsten-konflikten?

Jerusalem er hellig for både jøder, kristne og muslimer, men de har helt ulike syn på historien, Gud og Jesu rolle.

Islam hevder å være den siste og "sanne" åpenbaringen, og bruker dette som begrunnelse for islamsk dominans over Midtøsten.

Kristendommen og jødedommen bygger på Bibelen, mens islam bygger på Koranen – og de motsier hverandre på avgjørende punkter.

Dødehavsrullene beviser at Bibelen ikke har blitt forfalsket, noe som svekker Koranens påstand om at Bibelen ikke er troverdig.

Fra muslimsk erobring til Første verdenskrig: 638–1918

Etter at muslimske arabere erobret Judea og Samaria i 638 e.Kr., ble området krigsutbytte for det islamske riket. Jødene, som hadde bodd i området i over 1500 år, ble en undertrykt minoritet i sitt eget land, mens arabisk kultur og islam dominerte regionen.

Jødene hadde en ubestridelig historisk tilknytning til landet og kan med rette kalles dets urfolk. Likevel ble de gradvis presset ut av maktstrukturene, marginalisert og til slutt redusert til en liten minoritet i sitt eget historiske hjemland.

Islamsk erobring og arabisk styre (638–1099 e.Kr.)

638 e.Kr.: Kalifen Omar ibn al-Khattab erobret Jerusalem og Judea fra Bysants.

Området ble krigsutbytte for araberne, og islam ble den dominerende religionen.

Jøder fikk lov til å returnere til Jerusalem, men som dhimmier (andreklasses borgere).

691 e.Kr.: Klippedomen ble bygget på Tempelhøyden, på stedet hvor de jødiske templene hadde stått.

Konsekvens:

- Jødene ble redusert til en undertrykt minoritet i sitt eget historiske hjemland.
- Området ble en del av den arabiske kulturkretsen, men jødernes status som urfolk ble ignorert.

Korstogene og kristent styre (1099–1291 e.Kr.)

1099 e.Kr.: Korsfarerne inntok Jerusalem og massakrerte muslimer, jøder og østlige kristne.

Kongeriket Jerusalem ble opprettet, og området ble en kristen stat.

1187 e.Kr.: Muslimske styrker under Saladin gjenerobret Jerusalem og Judea.

Konsekvens:

- Jødene forble en undertrykt minoritet, uansett om muslimene eller kristne styrte.
- Området skiftet hender mellom korsfarere og muslimer, men det var aldri et selvstendig arabisk Palestina.

Mamelukkene (1291–1517 e.Kr.)

1291 e.Kr.: Mamelukkene, en muslimsk militær elite fra Egypt, tok kontroll.

Jødene fortsatte å være en forfulgt minoritet, men enkelte jødiske samfunn fikk vokse frem.

Konsekvens:

- Ingen arabisk stat ble opprettet – området var fortsatt bare en provins i et større islamsk rike.
- Jødene forble en liten, men kontinuerlig tilstedeværende gruppe i sitt historiske hjemland.

Det osmanske riket (1517–1917 e.Kr.)

1517 e.Kr.: Osmanske tyrkere erobret Palestina fra mamelukkene. Jerusalem ble en viktig by igjen, men forble en liten provins.

1800-tallet:

- Europeiske stormakter begynte å interessere seg for regionen.
- Jøder fra Europa begynte å immigrere i større antall, spesielt etter pogromene i Russland.

Konsekvens:

- Arabisk nasjonalisme vokste, men det var aldri en arabisk stat kalt Palestina.
- Jødene, som regionens urfolk, begynte å vende tilbake til sitt historiske hjemland.

Første verdenskrig og slutten på osmansk styre (1917–1918 e.Kr.)

1917: Britene, under general Allenby, inntok Jerusalem under første verdenskrig.

1918: Det osmanske riket tapte krigen, og Storbritannia tok kontroll over Palestina som krigsutbytte, akkurat slik araberne hadde gjort 1300 år tidligere.

Konsekvens:

- Det britiske mandatet ble opprettet, og delingen av området ble en reell diskusjon.
- Jødene, områdets urfolk, fikk endelig muligheten til å gjenskape sin egen stat.

Konklusjon:

Historisk sammenheng og dagens debatt

Jødene er regionens urfolk, men ble undertrykt etter den arabiske erobringen i 638 e.Kr.

Judea og Samaria ble krigsutbytte for araberne, slik det senere ble for britene.

Det har aldri eksistert en arabisk stat kalt Palestina – området var alltid en provins i større imperier.

Først etter første verdenskrig ble jødernes krav om et eget land tatt seriøst av verdenssamfunnet.

Oppsummering av perioden etter Første verdenskrig og før Hitlers tid (1918–1933)

Etter Første verdenskrig (1914–1918) ble Midtøsten fullstendig omtegnet av de europeiske stormaktene. Det osmanske riket kollapset, og Storbritannia og Frankrike delte opp de arabiske områdene mellom seg. Dette skapte grunnlaget for den moderne konflikten mellom jøder og arabere i Palestina.

Britisk mandat og oppdeling av Midtøsten (1918–1922)

1918: Det osmanske riket tapte krigen, og britene tok kontroll over Palestina som krigsutbytte.

1919: Versailles-traktaten stadfestet at det osmanske riket var oppløst.

1920: San Remo-konferansen: Storbritannia og Frankrike fikk offisiell kontroll over Midtøsten:

- Frankrike fikk kontroll over Syria og Libanon.
- Storbritannia fikk kontroll over Palestina, Transjordan (dagens Jordan) og Irak.

Konsekvens:

Arabiske landområder ble delt mellom europeiske stormakter, ikke gitt til en egen arabisk stat. Britene fikk ansvar for Palestina og måtte balansere mellom jødiske og arabiske interesser.

Balfour-erklæringen og jødisk innvandring (1917–1922)

1917: Storbritannia utstedte Balfour-erklæringen, der de støttet opprettelsen av et "nasjonalt hjem for det jødiske folk" i Palestina.

Jøder fikk offisiell støtte fra en stormakt til å bygge en stat i sitt historiske hjemland.

Arabiske ledere protesterte kraftig mot erklæringen.

1922: Folkeforbundet (forløperen til FN) gjorde Palestina til et offisielt britisk mandat.

Storbritannia fikk ansvar for å administrere området og hjelpe jødene med å etablere et nasjonalt hjem.

Arabiske protester økte mot britenes støtte til jødene.

Konsekvens:

- Jøder begynte å immigrere i større antall, særlig fra Øst-Europa.
- Arabere motsatte seg jødisk tilstedeværelse og krevde at Palestina skulle bli en arabisk stat.

Arabisk motstand og britisk dobbeltspill (1920–1933)

1920-tallet: Voldelige sammenstøt mellom jøder og arabere økte.

1921: Arabiske opprør førte til britiske restriksjoner på jødisk innvandring.

1922: Britene delte Palestina i to og opprettet Transjordan (dagens Jordan) for araberne og det resterende tilfalt jødene.

1929: Hebron-massakren: Arabere massakrerte 67 jøder i Hebron, en av jødedommens helligste byer.

Britene balanserte mellom jødiske og arabiske krav, men begynte å favorisere araberne. Jødene fikk innvandringsrestriksjoner.

Arabere fikk kontroll over Transjordan, selv om Balfour-erklæringen kun nevnte et jødisk hjemland.

Konsekvens:

Britene skapte økende frustrasjon både blant jøder og arabere.

Arabere motsatte seg enhver jødisk tilstedeværelse, selv om Transjordan allerede var gitt til dem.

Jødene følte seg forrådt av britene, som begrenset deres innvandring samtidig som jødeforfølgelsene økte i Europa.

Konklusjon: Veien mot økt konflikt

Palestina ble britisk krigsutbytte etter Første verdenskrig, akkurat som det tidligere hadde vært arabisk krigsutbytte i 638 e.Kr.

Jødene fikk et løfte om et hjemland, men Storbritannia ga også etter for arabiske krav.

Transjordan (Jordan) ble opprettet som en arabisk stat, men araberne krevde fortsatt hele Palestina.

Voldelige sammenstøt økte mellom jøder og arabere, og britene mistet kontrollen over situasjonen.

Hva skjedde i 1922?

San Remo-konferansen (1920): Folkeforbundet ga Storbritannia mandatet over Palestina med forventning om å opprette et "nasjonalt hjem for det jødiske folk".

1922: Britene delte Palestina og opprettet Emiratet Transjordan, som senere ble til Jordan i 1946.

Arabere fikk sin egen stat i Transjordan (77 % av mandatet).

Resten av Palestina (23 %) var det som gjenstod til det jødiske hjemlandet.

Balfour-erklæringen ble kun gjeldende for området vest for Jordanelven.

Konsekvens:

- Araberne fikk sitt eget land i Palestina-mandatet, men fortsatte å kreve hele området.

- Jødene mistet 77 % av det de var blitt lovet, men fortsatte å bygge sitt hjemland i Vest-Palestina.
- Dette betyr at det allerede i 1922 var en "tostatsløsning", men araberne avviste den.

Hvorfor er dette viktig i dag?

Når folk snakker om en "palestinsk stat", glemmer de ofte at Jordan opprinnelig ble opprettet som den arabiske staten i Palestina.

Jødene aksepterte delingen i 1922, men araberne krevde hele området.

Dette historiske faktum utfordrer dagens argumenter om at jødene "tok alt" – de fikk kun 23 % av det britiske Palestina-mandatet.

1922: Mandatfordelingen var avsluttet – en arabisk og en jødisk del -
Tostatsløsningen var på plass.

I 1922 avsluttet britene delingen av Palestina-mandatet:

77 % av Palestina ble gitt til araberne og kalt Transjordan (dagens Jordan).

23 % gjenstod vest for Jordanelven, ment for det jødiske hjemlandet.

Mandatet var ferdig fordelt, og britene anså problemet som løst.

Dette betyr:

- Araberne fikk sitt land – Transjordan – som en del av Palestina-mandatet.
- Jødene fikk et lite område vest for Jordanelven til sitt hjemland.
- Dette var slutten på mandatfordelingen – britene anså saken som ferdig.

Likevel avviste araberne løsningen og krevde hele Palestina, selv etter at de hadde fått Jordan. Konflikten fortsatte, ikke fordi jødene ville ha mer, men fordi araberne aldri aksepterte den britiske løsningen.

Historisk viktighet:

Det var allerede en tostatsløsning i 1922.

Jødene godtok delingen, men araberne nektet å akseptere noen jødisk stat – selv på bare 23 % av området.

Når vi i dag snakker om "Palestina-konflikten", må vi huske at Jordan opprinnelig var den arabiske staten i Palestina.

Fra 1922 til Hitlers tid: Økende arabisk-jødisk konflikt og samarbeid med Nazi-Tyskland

Etter at britene hadde avsluttet delingen av Palestina i 1922, skulle livet i teorien gå videre.

Jødene begynte å bygge sitt hjemland i Vest-Palestina, mens araberne hadde fått Transjordan (dagens Jordan) som sin stat. Men konflikten stoppet ikke. Arabiske ledere fortsatte å motsi

britenes løsnings og nektet å akseptere en jødisk stat – selv i en liten del av det som en gang var det osmanske Palestina.

1922–1933: Økende arabisk motstand og jødisk oppbygging

1920- og 30-tallet: Store jødiske innvandringsbølger fra Europa, særlig fra Russland og Polen, økte befolkningen i Vest-Palestina.

Jødene bygde byer, jordbruk og industri, og gjorde ørkenområder fruktbare.

Arabiske ledere fryktet at jødene ville oppnå flertall i Vest-Palestina, selv om araberne allerede hadde fått Jordan.

1929: Hebron-massakren:

- Arabiske pøblere massakrerte 67 jøder i Hebron, en av jødedommens helligste byer.
- Britene grep inn, men fjernet jødene fra Hebron i stedet for å beskytte dem.

1930-tallet:

Jødiske samfunn vokste, men ble stadig angrepet av arabiske militærgrupper.

Britene prøvde å begrense jødisk innvandring for å roe ned araberne, til tross for at Holocaust nærmet seg i Europa.

Konsekvens:

- Arabernes motstand mot en jødisk stat ble stadig mer voldelig.
- Britene prøvde å tilfredsstille araberne ved å begrense jødernes muligheter.
- Arabiske ledere begynte å se på Nazi-Tyskland som en alliert mot jødene.

1933–1939: Hitler, Holocaust og arabisk samarbeid med nazistene

1933: Adolf Hitler ble kansler i Tyskland.

Jødeforfølgelsene i Europa økte, og mange jøder prøvde å flykte til Palestina.

Arabiske ledere, særlig stormuftien av Jerusalem, Haj Amin al-Husseini, ønsket ikke flere jøder i Midtøsten.

1936–1939: Den arabiske revolten

Araberne gjorde opprør mot britene og jødene i Palestina.

Britene prøvde å roe ned situasjonen ved å begrense jødisk innvandring kraftig – akkurat da Holocaust begynte i Europa.

Arabiske ledere nærmet seg Nazi-Tyskland for støtte i kampen mot jødene.

Konsekvens:

- Britene kapitulerte for arabisk press og stanset jødisk innvandring – mens Hitler forberedte Holocaust.
- Arabiske ledere begynte å samarbeide aktivt med nazistene.

Stormuftien av Jerusalem – Hitlers allierte i Midtøsten

Haj Amin al-Husseini, stormuftien av Jerusalem, var den mest innflytelsesrike arabiske lederen i Palestina. Han:

Ledet den arabiske revolten mot jødene i Palestina (1936–1939).

Møtte Adolf Hitler i 1941 og ba om hjelp til å utrydde jødene.

Oppfordret til etablering av arabiske SS-divisjoner som kjempet for Nazi-Tyskland.

Planla å opprette konsentrasjonsleirer i Midtøsten for jødene i Palestina.

Hva sa han til Hitler?

Haj Amin al-Husseini møtte Hitler 28. november 1941 og sa:

- Araberne støtter nazistene fullt ut og vil samarbeide for å utrydde jødene i Midtøsten.
- Han ba Hitler om å forhindre jødisk innvandring til Palestina.
- Hitler lovet at han ville kjempe mot jødene "til siste mann".

Konsekvens:

Arabiske ledere samarbeidet med nazistene, ikke bare ideologisk, men også militært.

Tyske SS-styrker trente arabiske tropper i Nord-Afrika for å angripe jødiske bosetninger.

Planen var å opprette Auschwitz-lignende dødsleirer i Palestina dersom Tyskland vant krigen.

1939: Britene svikter jødene med "Hvitboken"

1939: Britene innførte "Hvitboken", som begrenset jødisk innvandring til 75 000 over fem år.

Dette skjedde rett før Holocaust, da millioner av jøder desperat trengte et fristed.

Stormuftien og araberne feiret avgjørelsen – de hadde fått britene til å stenge døren for jødiske flyktninger.

Konsekvens:

- Hundretusenvise av jøder som kunne ha flyktet til Palestina, ble drept i Holocaust.
- Britene sviktet sitt mandatansvar ved å prioritere arabisk velvilje fremfor jødisk liv.

Konklusjon:

Hvordan dette la grunnlaget for etterkrigstiden

Arabiske ledere samarbeidet med Hitler for å utrydde jødene – ikke bare i Europa, men også i Midtøsten.

Britene sviktet jødene akkurat da de trengte et fristed mest.

Holocaust gjorde det umulig å ignorere jødernes behov for en egen stat – men araberne fortsatte sin motstand.

Etter krigen kom FN på banen med en ny delingsplan for Palestina.

Fra 1945 til 1948: Veien til Israels opprettelse og krigsutbytte i Midtøsten

Etter Andre verdenskrig og Holocaust var verdenssamfunnet mer bevisst enn noensinne på jødernes behov for et trygt hjemland. Jødene, regionens urfolk, hadde blitt forfulgt i 2000 år og mistet seks millioner under Holocaust. Likevel nektet arabiske ledere fortsatt å akseptere en jødisk stat, selv om de allerede hadde fått Jordan som sitt krigsutbytte i 1922 og hadde tapt krigen.

Britene, som ikke lenger klarte å håndtere konflikten, overlot saken til FN. Da FN foreslo en ny deling av Palestina i 1947, godtok jødene løsningen – men araberne avviste den og valgte krig.

Etterkrigstiden: Holocaust og jødiske flyktninger (1945–1947)

1945: Andre verdenskrig var over, og millioner av jøder sto uten hjemland.

Holocaust beviste at jødene trengte en egen stat for å beskytte seg selv.

Hundretusenvís av overlevende prøvde å flykte til Palestina, men britene nektet dem innreise.

Britene fortsatte sin "Hvitbok"-politikk fra 1939, som begrenset jødisk innvandring.

Dette betød at jødiske Holocaust-overlevende ble holdt i interneringsleirer i Europa, i stedet for å få komme til Palestina.

Arabiske ledere presset britene til å holde grensene stengt.

Konsekvens:

- Verdensopinionen vendte seg mot britene på grunn av deres behandling av jødiske flyktninger.
- Zionistiske grupper begynte å utføre angrep på britiske installasjoner for å presse dem til å åpne grensene.
- Britene bestemte seg for å forlate Palestina og overlate saken til FN.

FN og delingsplanen for Palestina (1947)

Februar 1947: Storbritannia kunngjorde at de ville forlate Palestina og overlot spørsmålet til FN. FN opprettet en spesialkomité (UNSCOP) for å finne en løsning.

29. november 1947: FN vedtok resolusjon 181 – Delingsplanen for Palestina. Planen foreslo å dele Palestina i en jødisk og en arabisk stat, med Jerusalem som en internasjonal by.

Jødene aksepterte planen.
Araberne avviste den umiddelbart.

Reaksjon:
Jødene feiret vedtaket, selv om de fikk et lite og uforbundet område.
Araberne erklærte at de aldri ville akseptere en jødisk stat, uansett størrelse.

Arabiske opprør og borgerkrig i Palestina (desember 1947 – mai 1948)

Dagen etter FN-vedtaket startet arabiske voldelige opprør. Arabiske militsgrupper angrep jødiske bosetninger og byer. Jødene organiserte forsvarsstyrker for å beskytte seg. Britene trakk seg gradvis ut, men nektet å gripe inn i kampene.

April–mai 1948:
Jødene vant flere strategiske slag og sikret kontroll over viktige områder. Arabiske ledere oppfordret arabiske innbyggere til å forlate Palestina midlertidig, i påvente av at araberstatene skulle utslette den kommende jødiske staten.

Konsekvens:

- Den arabisk-jødiske borgerkrigen i Palestina var allerede i gang før Israel ble opprettet.
- Mange arabere flyktet fra området, både frivillig og som følge av kampene.
- Jødene måtte kjempe for overlevelse før de i det hele tatt hadde fått en stat.

Israels uavhengighetserklæring og arabisk invasjon (14. mai 1948)

14. mai 1948: David Ben-Gurion erklærte opprettelsen av staten Israel i Tel Aviv. Dette skjedde dagen før britene offisielt forlot Palestina. USA og Sovjetunionen anerkjente Israel umiddelbart.

15. mai 1948: Fem arabiske land erklærte krig mot Israel: Egypt, Jordan, Syria, Irak og Libanon invaderte den nye staten. Araberne nektet å akseptere FN-resolusjonen og ville utslette Israel.

Konsekvens:

- Israelerne kjempet for sin eksistens i en krig de ikke hadde bedt om.
- De arabiske hærene hadde overlegen militær styrke, men var dårlig organisert.
- Israel overlevde krigen og utvidet sitt territorium utover FN-planen.

Krigsutbytte i 1948-krigen: En ny realitet

Israel vant krigen og befestet sin uavhengighet. 750 000 arabere forlot eller ble drevet ut av Israel – de ble palestinske flyktninger. 850 000 jøder ble fordrevet fra arabiske land i de følgende årene.

Krigsutbytte etter 1948:

- Israel beholdt landområdene de vant i selvforsvar.
- Jordan okkuperte Judea og Samaria – områdene som var jødernes urhjem.
- Egypt tok kontroll over Gazastripen.

Mens Israel ble anerkjent internasjonalt, ble ikke Jordan og Egypts okkupasjon av palestinske områder kritisert.

Et viktig poeng:

- Araberne mistet mer land som følge av sin egen krigføring.
- Palestinske arabere ble flyktninger fordi deres egne ledere valgte krig fremfor fred.
- Jødiske flyktninger fra arabiske land ble integrert i Israel, mens araberne beholdt sine egne som flyktninger.

Konklusjon: Historien gjentar seg

Som i 1922 ble landområder igjen et krigsutbytte – denne gangen fra araberne til Israel. Israel kjempet i selvforsvar og vant, akkurat som arabere tidligere hadde tatt Palestina fra bysantinerne i 638 e.Kr.

Jødene var urfolket, men måtte igjen vinne sitt eget land gjennom krig. Araberne mistet landområder fordi de valgte krig, men nektet å akseptere tapet.

Juridisk vurdering av utfallet i 638, 1922 og 1948

Når vi ser på de tre store delingene av Palestina – den arabiske erobringen i 638, den britiske mandatfordelingen i 1922 og FNs delingsplan i 1947 – er det avgjørende å skille mellom krigsutbytte, folkerettslige avtaler og politiske forslag.

Arabernes erobring av Palestina i 638 – Krigsutbytte uten folkerettslig forankring

Hva skjedde?

- Muslimske arabere erobret Judea og Samaria fra Bysants.
- Området ble krigsutbytte og ble en del av det islamske kalifatet.
- Jøder og kristne ble andreklassens borgere (dhimmier), og arabisk styre ble dominerende.

Juridisk status:

- Ingen folkerettslig avtale eller internasjonalt anerkjent deling.
- Arabernes styre var kun basert på erobring, ikke på noen formell avtale eller folkerettslig godkjenning.
- Ingen arabisk stat kalt "Palestina" ble opprettet – området forble en del av større islamske imperier.

Vurdering: Arabernes erobring i 638 var et rent krigsutbytte og har ingen folkerettslig forankring i dag.

Britenes mandatfordeling i 1922 – Folkerettslig bindende

Hva skjedde?

- Etter første verdenskrig ble Palestina-mandatet juridisk forankret i Folkeforbundet.
- I 1922 bestemte britene å dele Palestina i to:
77 % av området ble gitt til araberne som Transjordan (dagens Jordan).
23 % ble igjen som et hjemland for jødene (Vest-Palestina).
- Dette var en endelig beslutning – britene anså mandatet som fordelt.

Juridisk status:

- Mandatfordelingen ble godkjent av Folkeforbundet, det nærmeste man hadde en internasjonal domstol på den tiden.
- Transjordan ble opprettet som en arabisk stat, og resten av Palestina skulle være jødernes hjemland.
- Dette var en bindende, internasjonal avgjørelse – ikke et forslag, men en fullført deling.

Vurdering: Mandatfordelingen i 1922 er den sterkeste juridiske delingen av området – et formelt anerkjent utfall fra en internasjonal seierherre.

FNs delingsplan i 1947 – Kun et politisk forslag

Hva skjedde?

- FN vedtok resolusjon 181, som foreslo en ny deling av Palestina i én jødisk og én arabisk stat.
- Jødene aksepterte forslaget, mens araberne avviste det.
- Da Israel erklærte uavhengighet i 1948, invaderte de arabiske nabolandene.

Juridisk status:

- FN-resolusjon 181 var kun et forslag, ikke en bindende avtale.
- Araberne avviste planen, noe som betydde at den aldri ble iverksatt.
- FN har ingen myndighet til å opprette stater, kun til å foreslå løsninger.

Vurdering: Delingsplanen fra 1947 har ingen folkerettslig bindende kraft – den var et forslag som ble forkastet av den ene parten.

Hvilken deling står sterkest juridisk?

Hendelse	Juridisk status	Utførelse	Akseptert av partene?
Erobringen i 638	Krigsutbytte, ikke folkerettslig bindende	Arabisk-militær erobring	Nei – jødene ble underkuet
Delingen i 1922	Folkerettslig bindende, godkjent av Folkeforbundet	Utført av seierherrene	Ja – britene og Folkeforbundet avgjorde delingen
FN-forslaget i 1947	Kun et forslag, ikke bindende	Araberne avviste det	Nei – kun jødene aksepterte det

Konklusjon:

Den eneste delingen som har folkerettslig kraft, er mandatfordelingen i 1922.

FN-resolusjon 181 fra 1947 var kun et forslag, ikke en bindende avgjørelse.

Erobringen i 638 var en ren militær okkupasjon, ikke en folkerettslig godkjent deling.

Hva betyr dette for dagens debatt?

- Jødene hadde folkerettslig rett til et hjemland i Palestina siden 1922 – en beslutning som aldri ble opphevet.

- Arabiske krav på hele Palestina mangler folkerettslig forankring, siden de allerede fikk Jordan i 1922.
- FN-forslaget i 1947 gir ikke palestinerne noen juridisk rett på området, fordi de selv avviste det og valgte krig i stedet.
- Israel ble opprettet i en defensiv krig mot arabiske naboland, og områdene de vant i 1948 var krigsutbytte – på samme måte som araberne tok Palestina i 638.

1949–1967: Fra Israels etablering til Seksdagerskrigen

Nytt krigsutbytte

Etter Israels seier i Uavhengighetskrigen (1948–1949), ble Midtøsten delt inn i en ny politisk orden. Israel overlevde sin første eksistenskamp, men konflikten med de arabiske statene var langt fra over. I denne perioden ble Judea og Samaria (Vestbredden) og Gaza et nytt krigsutbytte – denne gangen for araberne.

Selv om det ikke fantes noen palestinsk stat før 1948, kunne araberne ha opprettet en palestinsk stat etter krigen. I stedet tok Jordan og Egypt kontroll over de palestinske områdene, og palestinerne forble statsløse.

1949: Våpenhvile, men ingen fred – Arabisk okkupasjon av Vestbredden og Gaza

Uavhengighetskrigen endte i 1949 med en FN-meglet våpenhvile, men ingen fredsavtale. Israel utvidet sitt territorium utover FNs delingsplan (krigsutbytte fra arabisk aggresjon). Jordan tok kontroll over Judea og Samaria (Vestbredden) – et nytt arabisk krigsutbytte. Egypt tok Gaza og kontrollerte området militært.

Viktig poeng:

- Ingen snakket om en palestinsk stat mellom 1949 og 1967, selv om araberne kontrollerte disse områdene.
- Jordan annekterte Vestbredden i 1950, men ingen arabiske stater kritiserte dette.
- Palestinerne fikk ikke uavhengighet – de ble styrt av Jordan og Egypt.

Konsekvens: Mens Israel bygget en stat, forble palestinerne statsløse under arabisk styre.

Arabisk terror mot Israel (1950–1960-tallet)

Arabiske fedayeen-angrep:

Arabiske terrorgrupper angrep israelske landsbyer fra Vestbredden og Gaza.

Hundrevis av israelske sivile ble drept i disse årene.

Israel svarte med militære operasjoner mot terroristene.

1956: Suez-krisen – Egypt blokkerer israelsk skipsfart
Egypt's president Gamal Abdel Nasser blokkerte israelske skip fra Suezkanalen og Tiranstredet. Israel, Frankrike og Storbritannia angrep Egypt og tok Sinai-halvøya, men trakk seg tilbake etter press fra USA og Sovjet.

Konsekvens:

- Nasser ble en arabisk helt for sin motstand mot Israel.
- Arabiske stater samlet seg under en ny allianse for å utslette Israel.

Veien til Seksdagerskrigen (1967) Total krigsforberedelse fra araberne

1964: PLO ble dannet – Palestina skulle "frigjøres" med våpenmakt
Den Palestinske frigjøringsorganisasjonen (PLO) ble etablert med støtte fra Egypt. Deres mål var å utslette Israel – ikke å frigjøre Vestbredden og Gaza, som var styrt av Jordan og Egypt.

Arafat og hans allierte bygde opp terrorceller for å angripe Israel.

1967: Nasser forbereder krig
Egypt mobiliserte 100 000 soldater i Sinai-halvøya.
Syria og Jordan sluttet seg til alliansen.
Nasser erklærte: "Målet er Israels utslettelse."

Viktig poeng:

- Arabiske stater forberedte å angripe Israel – igjen for å ta nytt krigsutbytte.
- Israel innså at de måtte handle før de ble utslettet.

Seksdagerskrigen – Israel tar Judea og Samaria tilbake (juni 1967)

5. juni 1967: Israel lanserte et forebyggende angrep mot Egypt, Jordan og Syria.
Innen seks dager hadde Israel beseiret tre arabiske hærer.
Israel tok tilbake Judea og Samaria fra Jordan – krigsutbytte fra arabisk aggresjon.
Israel tok Gaza fra Egypt og Golan-høydene fra Syria.

Konsekvens:

Judea og Samaria var igjen under jødisk kontroll for første gang siden 638.
Palestinerne fikk en ny sjanse til uavhengighet, men araberne nektet forhandlinger.
FN foreslo en fredsløsning, men araberne svarte med "Khartoum-resolusjonen" i 1967: "Ingen fred, ingen anerkjennelse, ingen forhandlinger."

Konklusjon: Seksdagerskrigen som historisk vendepunkt

Jordan og Egypt mistet sitt krigsutbytte fra 1949 – nå var Vestbredden og Gaza igjen på israelske hender.

Israel tok tilbake Judea og Samaria, områdene som var jødernes historiske urhjem.

Arabiske ledere kunne ha forhandlet om en palestinsk stat, men nektet.

Israels krigsutbytte var resultatet av arabisk aggresjon – slik arabernes krigsutbytte i 638 var resultatet av muslimsk erobring.

1967–1973: Fra Seksdagerskrigen til Yom Kippur-krigen

Arabernes neste forsøk på å ta nytt krigsutbytte

Etter Seksdagerskrigen i 1967 var Midtøsten igjen omtegnert. Israel hadde tatt tilbake Judea og Samaria (Vestbredden), Gaza og Golan-høydene – krigsutbytte fra en defensiv krig mot arabiske stater. Dette gjorde at palestinerne for første gang fikk muligheten til å kreve en egen stat, men istedenfor å forhandle, samlet arabiske ledere seg i Khartoum for å erklære:

"Ingen fred, ingen anerkjennelse, ingen forhandlinger med Israel."

I løpet av de neste årene forberedte Egypt og Syria en ny krig for å gjenerobre landområdene de tapte i 1967 – enda et forsøk på krigsutbytte.

Etter Seksdagerskrigen – Israel kontrollerer gamle jødiske områder

Israel hadde nå kontroll over:

Judea og Samaria (Vestbredden) – historisk jødisk kjerneområde.

Gaza – en del av Egypts tidligere krigsutbytte fra 1949.

Golan-høydene – strategisk viktig for å forsvare seg mot Syria.

FN vedtok resolusjon 242, som oppfordret Israel til å trekke seg tilbake fra okkuperte områder i bytte mot varig fred.

Israel var åpen for forhandlinger, men arabiske ledere avviste enhver mulighet.

Palestinerne kunne ha krevd en stat, men istedenfor ble PLO enda mer voldelig.

Konsekvens:

- Israel viste vilje til forhandlinger, men araberne nektet.
- Palestinerne forble statsløse, fordi deres egne ledere ikke ville anerkjenne Israel.

Økende palestinsk terror (1968–1972)

PLO, ledet av Yasser Arafat, intensiverte terroren mot Israel.
Terrorangrep mot israelske busser, skoler og hoteller økte.
PLO brukte Jordan og Libanon som baser for angrep mot Israel.

1970: Svart September – Kong Hussein av Jordan knuser PLO
PLO forsøkte å ta kontroll over Jordan, men ble knust av den jordanske hæren.
Over 10 000 palestinere ble drept, og PLO ble kastet ut av Jordan.
De flyktet til Libanon, hvor de fortsatte terroren mot Israel.

Konsekvens:

- Arabiske ledere hadde ingen problemer med å drepe palestinere, så lenge det var for egen makt.
- Palestinerne forble et politisk verktøy for arabiske stater i kampen mot Israel.

München-massakren (1972) – Terror mot israelske OL-utøvere

5. september 1972:
Palestinske terrorister fra "Svart September" tok israelske OL-utøvere som gisler i München.
11 israelske utøvere ble drept.
Verden fikk se hvordan palestinske grupper brukte terror som strategi.

Konsekvens:

- Palestinsk terrorisme ble internasjonalt kjent.
- Israel begynte målrettede likvidasjoner av terrorister.

Yom Kippur-krigen (1973) – Arabisk forsøk på å ta tilbake krigsutbytte

6. oktober 1973:

Egypt og Syria angrep Israel på den helligste dagen i jødedommen – Yom Kippur.
Israel ble overrasket, og de første dagene så det ut til at araberne kunne vinne.
Men etter 10 dager hadde Israel snudd krigen og var på vei mot Damaskus og Kairo.

USA og Sovjet grep inn for å stoppe Israel fra full seier.
Israel ble presset til å trekke seg tilbake fra områder de kunne ha tatt som nytt krigsutbytte.
Arabiske land brukte oljeboikott mot Vesten for å presse fram støtte til palestinerne.

Konsekvens:

- Israel viste at de kunne overleve en koordinert arabisk krig.
- Egypt innså at de ikke kunne beseire Israel militært og begynte å vurdere diplomati.
- Palestinerne fortsatte å være et politisk redskap, men ingen arabiske land ønsket å gi dem en egen stat.

Konklusjon:

Hvorfor Yom Kippur-krigen endret alt

Arabiske stater innså at de ikke kunne vinne en krig mot Israel.

Egypt skiftet strategi og begynte diplomatiske samtaler.

Palestinerne ble stadig mer isolert og mer avhengige av terror.

Israel overlevde nok en eksistensiell trussel og befestet sin stilling som en militærmakt i Midtøsten.

1973–1982: Fra Yom Kippur-krigen til Camp David-avtalen og Libanon-invasjonen

Etter Yom Kippur-krigen i 1973 innså Egypt at militær konfrontasjon med Israel ikke ville føre til seier. Dette førte til en ny politisk strategi: Diplomati i stedet for krig. Men mens Egypt gikk i retning av fred, fortsatte palestinerne og Syria sin terror og motstand. PLO og andre palestinske grupper eskalerte terrorangrep, og Libanon ble det nye operasjonsområdet for palestinske terrorister.

Dette førte til en historisk fredsavtale mellom Israel og Egypt i 1978 (Camp David), men også til Israels militære intervensjon i Libanon i 1982 for å knuse PLOs terrorbaser.

Etter Yom Kippur-krigen

Arabisk strategi skifter til diplomati (1973–1975)

Etter at Israel vant Yom Kippur-krigen, innså Egypts president Anwar Sadat at en ny strategi var nødvendig.

Egypt og Syria fikk internasjonal støtte på grunn av oljeboikotten.

USA begynte å megle mellom Israel og Egypt.

Syria fortsatte sin fiendtlighet mot Israel, men holdt seg til indirekte krigføring via PLO.

1974: PLO blir anerkjent internasjonalt

FN ga PLO observatørstatus og anerkjente dem som "det palestinske folkets legitime representant."

Dette skjedde til tross for at PLOs charter krevde Israels utslettelse.

Konsekvens:

- Egypt begynte fredssamtaler, mens Syria og PLO fortsatte sin motstand.
- Palestinerne fikk økt internasjonal støtte, men ingen arabiske land ville gi dem en egen stat.

Camp David-avtalen (1978)

Første fredsavtale mellom Israel og en arabisk stat

1977: Anwar Sadat besøkte Jerusalem – første gang en arabisk leder anerkjente Israel.

Dette sjokkerte den arabiske verden – Sadat var villig til å forhandle.

Israels statsminister Menachem Begin svarte positivt.

USA, ledet av president Jimmy Carter, arrangerte fredssamtaler.

1978: Camp David-forhandlingene

Israel og Egypt signerte en fredsavtale:

- Egypt anerkjente Israel.
- Israel trakk seg tilbake fra Sinai-halvøya (krigsutbytte fra 1967).
- Palestinerne skulle få mer selvstyre, men ingen stat ble opprettet.

1979: Offisiell fred mellom Israel og Egypt.

Dette var første gang en arabisk stat inngikk en varig fredsavtale med Israel.

Konsekvens:

- Egypt ble kastet ut av den arabiske ligaen for å inngå fred med Israel.
- Anwar Sadat ble myrdet i 1981 av islamister for sin fredsavtale med Israel.
- Syria og PLO fordømte Egypt og lovet å fortsette kampen mot Israel.

Palestinsk terror eskalerer

PLO flytter til Libanon (1970–1982)

Etter at PLO ble kastet ut av Jordan i 1970 (Svart September), flyttet de til Libanon.

PLO brukte Sør-Libanon som base for raketangrep og terror mot Israel.

Libanon ble politisk ustabil, og PLO drev en egen stat i staten.

1978: Litani-operasjonen – Israel slår tilbake

PLO utførte et stort terrorangrep inne i Israel – Kystvei-massakren.

Israel svarte med en militær operasjon i Sør-Libanon.

Israel trakk seg tilbake etter press fra FN, men terroren fortsatte.

Konsekvens:

- PLOs terror fra Libanon førte til økt israelsk militært press.
- Libanon ble mer og mer ustabil, og en borgerkrig brøt ut.
- Israel begynte å planlegge en større offensiv for å knuse PLO i Libanon.

Israels invasjon av Libanon (1982) "Operasjon Fred for Galilea"

1982: Etter gjentatte PLO-angrep fra Libanon, invaderte Israel Sør-Libanon. Målet var å knuse PLOs militære infrastruktur og sikre Israels nordlige grenser. Israel samarbeidet med libanesiske kristne militser, som også var i konflikt med PLO. Israels styrker rykket helt inn i Beirut og beleiret PLO-hovedkvarteret.

PLO ble beseiret og tvunget til å evakuere Beirut. PLO-leder Yasser Arafat og hans menn ble sendt til Tunisia. PLO mistet sin base i Libanon, men fortsatte sin kamp internasjonalt.

Konsekvens:

- Israels nordlige grenser ble sikret midlertidig, men PLO fortsatte sin virksomhet fra andre steder.
- Libanon forble politisk kaotisk, og Hizbollah vokste fram som en ny trussel mot Israel.
- Israel ble internasjonalt kritisert for sin militære operasjon, spesielt etter massakrene i Sabra og Shatila, utført av kristne libanesiske militser.

Konklusjon: Camp David-avtalen og Libanon-krigen forandret Midtøsten

For første gang inngikk en arabisk stat (Egypt) en varig fredsavtale med Israel. Palestinerne fikk ikke en egen stat fordi PLO valgte terror fremfor diplomati. Israels krig i Libanon svekket PLO, men førte til fremveksten av Hizbollah som en ny trussel. Mens Egypt valgte fred, fortsatte Syria og PLO kampen mot Israel.

Juridisk oppsummering av situasjonen etter 1982

Etter krigene i 1948, 1967 og 1973, samt Camp David-avtalen og Israels intervensjon i Libanon, hadde Midtøsten-konflikten utviklet seg betydelig. Hva sier folkeretten om situasjonen nå? Hvem har rett på hva?

Krigsutbytte i folkeretten

Hvem har rett på Judea og Samaria (Vestbredden)?

Folkerettslig prinsipp: I folkeretten finnes det ingen automatisk regel om at land okkupert i en krig må gis tilbake – spesielt ikke når det er snakk om selvforsvar.

Slik ble Judea og Samaria (Vestbredden) et krigsutbytte flere ganger:

638 e.Kr.: Muslimske arabere erobret Judea og Samaria fra Østromerriket.

1948: Jordan okkuperte Vestbredden i strid med FNs delingsplan.

1967: Israel tok tilbake området i en defensiv krig.

Vurdering:

- Israel tok ikke Judea og Samaria fra en palestinsk stat – de tok det fra Jordan, som hadde okkupert området ulovlig.
- Ingen palestinsk stat har noen gang eksistert, så kravet om at Israel "stjal palestinsk land" har ingen folkerettslig grunnlag.
- Israels kontroll over Judea og Samaria er et resultat av en forsvarskrig, ikke aggresjon.

Juridisk konklusjon: Israels kontroll over Judea og Samaria er ikke ulovlig etter folkeretten. Dette var et område Israel tok tilbake etter å ha blitt angrepet i 1967.

FN-resolusjoner og deres juridiske verdi

FN-resolusjon 181 (1947) – Delingsplanen

- Dette var kun et forslag, ikke en bindende folkerettslig avtale.
- Araberne avviste det og valgte krig.
Resultat: Planen har ingen juridisk verdi i dag.

FN-resolusjon 242 (1967) – Land for fred

- Denne resolusjonen ba Israel om å trekke seg tilbake fra "okkuperte områder", men ikke alle.
- Resolusjonen krevde at arabiske land skulle anerkjenne Israels rett til å eksistere.
Resultat: Israel har allerede gitt tilbake Sinai til Egypt og har forsøkt å forhandle om Vestbredden.

FN-resolusjoner som kritiserer Israel (Generalforsamlingen)

- FN har vedtatt hundrevis av resolusjoner mot Israel, men disse er ikke juridisk bindende.
Resultat: FN-resolusjoner fra Generalforsamlingen er politiske meninger, ikke folkerett.

Palestina og retten til en stat

Har palestinerne juridisk krav på en stat?

Folkerettslig prinsipp: Ifølge folkeretten kan et folk kreve selvbestemmelse hvis de har et definert territorium og en fungerende regjering.

Palestinerne har aldri hatt en egen stat, og har avvist flere muligheter til å opprette en:

1947: FN tilbød dem en stat – de sa nei og gikk til krig.

1949–1967: Arabiske land kunne ha opprettet en palestinsk stat – de valgte å ikke gjøre det.

1993: Oslo-avtalen ga palestinerne selvstyre, men de har fortsatt ikke erklært en stat.

Vurdering:

- Palestinerne kan få en stat gjennom forhandlinger, men de har ingen folkerettslig rett til en stat.
- Judea og Samaria tilhørte aldri en palestinsk stat – kravet om at Israel "stjal palestinsk land" er juridisk grunnløst.
- Israel har rett til å kreve at en eventuell palestinsk stat skal akseptere eksistensen av en jødisk stat.

Juridisk konklusjon: Palestina kan få en stat hvis de forhandler frem en løsning, men de har ingen automatisk rett til en stat i folkeretten.

Israels bosetninger – Er de ulovlige?

Folkerettslig prinsipp: "Okkupasjon" gjelder kun når et land tar et område fra en annen suveren stat.

Vestbredden (Judea og Samaria) var aldri en palestinsk stat – området ble okkupert av Jordan i 1948 (de tok landet fra Israel).

Israel tok det tilbake i 1967 fra Jordan, ikke fra en palestinsk stat.

Jødene er det historiske urfolket i Judea og Samaria.

Vurdering:

- Jødiske bosetninger i Judea og Samaria er ikke en "kriksforbrytelse" – jødene har rett til å bo der historisk og juridisk.
- Israel har tilbudt landbytte for fred, men palestinerne har avvist alle forslag.

Juridisk konklusjon: Israels bosetninger er omstridte, men ikke ulovlige etter folkeretten.

Krigsutbytte – Hva har Israel gitt tilbake?

Folkerettslig prinsipp: Krigsutbytte blir ofte beholdt eller byttet mot fred.

Israel har gitt tilbake mer land enn noe annet land i moderne tid:

Sinai-halvøya ble gitt tilbake til Egypt i 1979 (Egypt ville ikke ha tilbake Gaza).

Gaza ble overgitt til palestinerne i 2005.

Israel har tilbudt Vestbredden i bytte mot fred flere ganger.

Vurdering:

- Arabiske stater har fått tilbake krigsutbytte fra 1967 – men palestinerne har avvist tilbudene.
- Hvis Israel hadde fulgt arabernes praksis fra 638 e.Kr., ville de aldri gitt tilbake noe som helst.

Juridisk konklusjon: Israel har allerede gitt tilbake store landområder, og det er opp til palestinerne å forhandle hvis de vil ha mer.

Juridisk hovedkonklusjon

Israel har folkerettslig rett til å eksistere.

Judea og Samaria var aldri en palestinsk stat – Israel har ingen juridisk plikt til å trekke seg ut.

FN-resolusjon 181 var kun et forslag, ikke en bindende avtale.

Palestinerne kan forhandle om en stat, men har ingen automatisk rett til en.

Israels bosetninger er ikke ulovlige etter folkeretten.

Israel har returnert krigsutbytte i bytte mot fred, men palestinerne har avvist alle forslag.

1982–1993: Fra Libanon-krigen til Oslo-avtalen

Terror, opprør og nye forhandlingsforsøk

Etter at Israel knuste PLOs militære infrastruktur i Libanon i 1982, ble Hizbollah en ny aktør i konflikten. Palestinerne, som hadde mistet sin militære base i Libanon, intensiverte nå volden inne i Israel og på Vestbredden.

Den første intifadaen (1987) var et massivt palestinsk opprør som førte til internasjonalt press på Israel. Dette kulminerte i Oslo-avtalen i 1993, der Israel for første gang anerkjente PLO som en legitim forhandlingspartner.

Hizbollahs vekst – En ny trussel fra Libanon (1982–1990)

Etter at Israel knuste PLO i Libanon i 1982, fylte Hizbollah maktvakuumet. Hizbollah var en iransk-støttet sjiamuslimsk gruppe som ønsket å ødelegge Israel. De startet geriljakrig mot israelske styrker i Sør-Libanon. De begynte også med raketangrep mot israelske byer.

Konsekvens:

- Israel fikk en ny, mer fanatisk fiende enn PLO.
- Iran brukte Hizbollah for å øke sin innflytelse i Midtøsten.
- Hizbollah skulle senere spille en sentral rolle i krigene mot Israel.

Den første intifadaen (1987–1993)

Palestinsk opprør mot Israel

1987: En palestinsk lastebil krasjet inn i en israelsk militærjeep i Gaza. Dette utløste en bølge av protester og voldelige opptøyer. Palestinere kastet stein og molotovcocktails mot israelske soldater. Opprøret spredte seg til Vestbredden, Gaza og Øst-Jerusalem.

PLO utnyttet opprøret til å presse Israel politisk. Den internasjonale opinionen snudde seg mot Israel. USA og Europa krevde at Israel måtte forhandle med palestinerne. Palestinerne ble fremstilt som "motstandsfolk" mot "okkupasjon".

Konsekvens:

- PLO styrket sin posisjon internasjonalt.
- Israel innså at militær makt alene ikke ville løse konflikten.
- Dette la grunnlaget for forhandlingene som ledet til Oslo-avtalen.

Oslo-avtalen (1993) – Israel anerkjenner PLO for første gang

Etter hemmelige forhandlinger i Oslo signerte Israel og PLO en avtale. Israel anerkjente PLO som en legitim forhandlingspartner. PLO anerkjente Israels rett til å eksistere (i teorien). Palestinerne fikk selvstyre i Gaza og deler av Vestbredden.

Konsekvens:

- Palestinerne fikk en egen regjering (Den palestinske selvstyremyndigheten – PA).
- Israel trodde de hadde sikret fred – men terroren fortsatte.
- Hamas og andre islamistgrupper avviste avtalen og startet selvmordsbomber.

Konklusjon: En ny fase i konflikten

Hizbollah vokste til å bli en stor trussel mot Israel.

Palestinerne brukte intifadaen til å få politisk makt.

Oslo-avtalen ga palestinerne selvstyre, men ikke en egen stat.

Hamas avviste avtalen og startet en ny bølge av terror.

1993–2000: Fra Oslo-avtalen til Camp David-forhandlingene

Et brutalt sammenbrudd

Etter Oslo-avtalen i 1993 trodde mange at Israel og palestinerne var på vei mot fred.

Palestinerne fikk selvstyre i Gaza og deler av Vestbredden, og Israel forventet at terroren skulle opphøre. Men virkeligheten ble en annen. Hamas og andre islamistiske grupper avviste fredsprosessen og startet en voldsom bølge av terrorangrep. Samtidig fortsatte PLO-leder Yasser Arafat å støtte vold, selv mens han forhandlet om mer selvstyre.

Da USA i 2000 samlet partene til fredssamtaler i Camp David, fikk palestinerne tilbud om en egen stat på 97 % av Vestbredden og Gaza. De avviste forslaget og svarte med mer vold – Den andre intifadaen.

Oslo II-avtalen (1995) – Mer palestinsk selvstyre

Etter den første Oslo-avtalen i 1993, ønsket Israel og USA å gi palestinerne mer selvstyre.

Oslo II-avtalen ble signert i 1995.

Vestbredden ble delt inn i tre soner:

- Område A: Fullstendig palestinsk kontroll (byen Ramallah, Jeriko m.fl.).
 - Område B: Palestinsk administrasjon, men israelsk sikkerhetskontroll.
 - Område C: Full israelsk kontroll.
- Palestinerne fikk sitt eget politistyrke og en midlertidig regjering – Den palestinske selvstyremyndigheten (PA).

Konsekvens:

- Palestinerne fikk selvstyre over store områder, men volden fortsatte.
- Israel trakk seg ut av palestinske byer, men måtte ofte returnere for å stoppe terrorangrep.

- Hamas vokste i styrke og utnyttet kaoset til å rekruttere flere til jihad.

Hamas' terrorbølge – Selvmordsbombere i israelske byer

Mens Israel ga palestinerne mer selvstyre, begynte Hamas en voldsom terrorbølge.

1994: Første store selvmordsbombe i Tel Aviv.

1996: Selvmordsbombere drepte titalls mennesker i Jerusalem og Tel Aviv.

1997–1999: Over 100 israelere drept i terrorangrep.

Konsekvens:

- Israel mistet troen på at Oslo-avtalen kunne føre til fred.
- Hamas og andre jihadistgrupper utnyttet palestinsk selvstyre til å bygge opp terrorceller.
- Palestinerne selv ble splittet mellom PLO (som ønsket videre forhandlinger) og Hamas (som ønsket jihad).

Camp David-forhandlingene (2000)

Palestinerne avviser et eget land

Juli 2000: USAs president Bill Clinton inviterte Israels statsminister Ehud Barak og PLO-leder Yasser Arafat til Camp David.

Israel tilbød en palestinsk stat på 97 % av Vestbredden og Gaza, med Øst-Jerusalem som hovedstad.

Arafat avviste tilbudet uten å komme med et motforslag.

Clinton: "Arafat sa nei til alt."

Arafat ønsket ikke å forplikte seg til å anerkjenne Israel som en jødisk stat.

Israelske ledere ble sjokkert over at palestinerne ikke engang ville forhandle videre.

Konsekvens:

- Palestinernes ledere viste at de ikke ønsket en tostatsløsning, men hele området.
- USA mistet troen på Arafat som en fredspartner.
- Bare måneder senere startet den andre intifadaen – Arafat valgte vold fremfor forhandlinger.

Konklusjon: Oslo-prosessen kollapse Palestina sier nei til en stat

Palestinerne fikk selvstyre, men brukte det til å styrke militante grupper.
 Hamas brukte selvmordsbombere for å sabotere fredsprosessen.
 I 2000 fikk Arafat tilbud om en egen stat – han sa nei.
 Israelske ledere mistet troen på palestinsk vilje til å inngå fred.

2000–2008: Fra den andre intifadaen til Hamas' maktovertakelse i Gaza

Da Yasser Arafat avviste Camp David-forhandlingene i 2000, valgte palestinske ledere vold fremfor diplomati. Dette førte til den andre intifadaen (2000–2005), en voldsom palestinsk opprørskrig der Hamas og andre terrorgrupper gjennomførte massive selvmordsangrep i israelske byer.

I 2005 trakk Israel seg fullstendig ut av Gaza, men i stedet for fred, overtok Hamas makten og gjorde området til en terrorbase. Fra 2006 begynte de første rakettkrigene mellom Israel og Hamas.

Den andre intifadaen (2000–2005) – En ny bølge av vold

28. september 2000: Ariel Sharon besøkte Tempelhøyden i Jerusalem.
 Palestinerne brukte dette som påskudd for å starte et massivt opprør.
 Hamas og Fatah organiserte selvmordsbombere for å angripe busser, kafeer og hoteller i Israel.
 Israelske sivile ble hovedmålet for terroren.

Terrorbølge fra 2000 til 2005:

Over 1 000 israelere ble drept, de fleste sivile.

Israelske sikkerhetsstyrker svarte med militære operasjoner på Vestbredden.

USA og Europa innså at Arafat ikke ønsket fred, men heller utnyttet volden for politisk press.

Konsekvens:

- Israelerne mistet fullstendig troen på en fredsavtale med palestinerne.
- Israelske byer ble daglig rammet av selvmordsbombere.
- Palestinske myndigheter mistet kontroll over situasjonen – Hamas vokste i styrke.

Israels tilbaketrekning fra Gaza (2005) – Et håp om fred?

2005: Statsminister Ariel Sharon annonserte at Israel ville trekke seg fullstendig ut av Gaza.

Alle israelske bosetninger ble fjernet.

Over 9 000 israelske jøder ble tvangsflyttet av den israelske regjeringen.

Målet var å gi palestinerne en sjanse til selvstyre og fred.

Konsekvens:

- Palestinernes ledere kalte det en "seier for motstandskampen".
- I stedet for å bygge en fredelig stat, brukte palestinerne Gaza til å styrke Hamas.
- Hamas begynte å smugle inn våpen fra Iran og Egypt.

Hamas' maktovertakelse i Gaza (2006–2007)

Borgerkrig blant palestinerne

2006: Hamas vant valget i de palestinske selvstyreområdene.

For første gang fikk en islamistisk terrorgruppe demokratisk kontroll over en region.

Hamas nektet å anerkjenne Israel og fortsatte å bygge opp sin militære styrke.

USA og EU kuttet bistanden til palestinerne fordi Hamas ble ansett som en terrororganisasjon.

2007: Hamas og Fatah gikk til borgerkrig.

Hamas kastet Fatah-styrker ut av Gaza med brutale gatekamper.

Fatah beholdt kontroll over Vestbredden, mens Hamas nå styrte Gaza alene.

Konsekvens:

- Palestinerne ble delt mellom Hamas (Gaza) og Fatah (Vestbredden).
- Israel erklærte Hamas for en fiende og innførte en blokade av Gaza for å stoppe våpensmugling.
- Hamas begynte rakettagrep mot israelske byer, og Israel svarte med militære operasjoner.

Rakettkrigene mellom Israel og Hamas (2006–2008)

Etter at Hamas tok makten i Gaza, startet de rakettagrep mot Israel.

Tusener av raketter ble skutt mot israelske byer som Sderot, Ashkelon og Beersheba.

Iran og andre støttespillere sendte avanserte våpen til Hamas.

Israel svarte med luftangrep og militære operasjoner i Gaza.

2008: Israel starter "Operasjon Cast Lead" – første store krig mot Hamas.

Israel invaderte Gaza for å stoppe rakettagrepene.

Hamas brukte sivile som menneskelige skjold.
 Over 1 000 palestinere og 13 israelere ble drept.

Konsekvens:

- Hamas beholdt kontrollen over Gaza, men ble midlertidig svekket.
- Rakettangrepene mot Israel fortsatte, og konflikten ble mer internasjonal.
- Vestbredden forble roligere, da Fatah fryktet å miste makten til Hamas.

Konklusjon: Hamas' maktovertagelse endret alt

Palestinernes ledere valgte vold fremfor fred, selv etter at Israel trakk seg ut av Gaza. Hamas nektet å anerkjenne Israel og brukte Gaza som en terrorbase. Hamas og Fatah gikk til borgerkrig, og palestinerne ble delt. Rakettkrigene mellom Israel og Hamas begynte, og konflikten ble mer fastlåst enn noensinne.

2008–2020: Fra Gaza-krigene til Abraham-avtalene – Et Midtøsten i endring

Etter at Hamas tok makten i Gaza i 2007, eskalerte konflikten mellom Israel og Hamas til en rekke store militære operasjoner. Hamas brukte Gaza som en terrorbase for rakettangrep, mens Israel gjennomførte massive militære operasjoner for å svekke gruppen.

Samtidig skjedde det store geopolitiske endringer:

- USA anerkjente Jerusalem som Israels hovedstad i 2017.
- Flere arabiske land begynte å normalisere forholdet til Israel i 2020 gjennom Abraham-avtalene.

De store krigene mellom Israel og Hamas (2008–2018)

2008–2009: Operasjon Cast Lead – Første store Gaza-krig

Hamas økte rakettangrepene mot Israel etter 2007.
Israels svar: En militær offensiv for å stoppe angrepene.
Israelske soldater gikk inn i Gaza for første gang siden 2005.
Hamas brukte sivile områder til å skyte raketter, noe som førte til store sivile tap.

Konsekvens:

- Hamas beholdt makten, men mistet store våpenlagre.
- Konflikten eskalerte til internasjonale nivåer – Israel ble kritisert, men Hamas fikk mer støtte fra Iran og Qatar.

2012: Operasjon Pillar of Defense – Andre Gaza-krig

Hamas angrep Tel Aviv med raketter for første gang.
Israel brukte målrettede luftangrep mot Hamas-ledere og våpenlagre.
Iron Dome, Israels nye rakettforsvarssystem, reddet tusenvis av liv.

Konsekvens:

- Israel viste at de kunne beskytte sine byer bedre enn før.
- Hamas fortsatte raketangrepene, men mistet flere ledere.

2014: Operasjon Protective Edge – Tredje Gaza-krig

Hamas bygde et nettverk av tunneler fra Gaza til Israel for terrorangrep.
Israel ødela over 30 terror-tunneler.
Hamas avfyrte over 4 000 raketter, men Iron Dome skjøt ned de fleste.
Israel gjennomførte en bakkeinvasjon for å fjerne trusselen.

Konsekvens:

- Hamas mistet mange våpen og tunneler, men fortsatte å kontrollere Gaza.
- Israel så at en militær seier ikke ville stoppe Hamas på lang sikt.

2018: Grenseopptøyene i Gaza – "Return March"

Hamas organiserte massive protester langs grensen til Israel.
Tusener av palestinere stormet grensen, noen med våpen.
Israel brukte skarpskyttere for å forhindre infiltrasjon.
Over 200 palestinere ble drept, og tusenvis ble såret.

Konsekvens:

- Hamas brukte opptøyene for propaganda, men lyktes ikke med noen militær gevinst.
- Israel viste at de var klare til å forsvare grensen med makt.

USAs anerkjennelse av Jerusalem som Israels hovedstad (2017)

Donald Trump anerkjente Jerusalem som Israels hovedstad.
USAs ambassade ble flyttet fra Tel Aviv til Jerusalem.
Palestinerne protesterte, men arabiske ledere reagerte svakt.

Konsekvens:

- Israels krav på Jerusalem ble internasjonalt styrket.
- Palestinerne mistet mye støtte fra arabiske stater.
- Iran og Tyrkia fordømte avgjørelsen, men ingen arabiske kriger fulgte.

Abraham-avtalene (2020) – Nye arabiske allianser med Israel

For første gang på 40 år normaliserte flere arabiske land forholdet til Israel.
De forente arabiske emirater (UAE), Bahrain, Sudan og Marokko inngikk fredsavtaler med Israel.
Israel fikk diplomatiske forbindelser og handelsavtaler med arabiske stater.
USA spilte en nøkkelrolle i å megle frem avtalene.

Konsekvens:

- Palestinerne følte seg isolert – de mistet støtte fra arabiske land.
- Iran ble mer aggressiv, og støttet Hamas og Hizbollah sterkere.
- Israels posisjon i Midtøsten ble styrket.

Konklusjon:

Store geopolitiske endringer i Midtøsten

Israel og Hamas har vært i konstant konflikt, men Hamas har aldri oppnådd sine mål.
USA anerkjente Jerusalem som Israels hovedstad, noe som svekket palestinerne sin posisjon.
Flere arabiske land normaliserte forholdet til Israel, mens palestinerne ble mer isolert.
Iran, Tyrkia og Hamas ble de sterkeste motstanderne av Israel.

2020–2024: Hamas' opptrapping og den største Gaza-krigen på flere tiår

I løpet av de siste fire årene har Hamas styrket seg militært med støtte fra Iran, og konflikten mellom Israel og palestinske grupper har eskalert. Gaza-krigene fortsatte, men den største eskaleringen kom 7. oktober 2023, da Hamas gjennomførte det mest dødelige angrepet på

Israel siden landets grunnleggelse. Israels respons var den største militæroperasjonen i Gaza noensinne.

Samtidig har Iran, Hizbollah og andre aktører intensifisert sin fiendtlighet mot Israel, mens verdenssamfunnet har vært splittet i sin respons.

Økende spenning og Gaza-kriger før 2023

2021: Operasjon Guardian of the Walls – Fjerde Gaza-krig
 Hamas startet en ny krig med Israel etter opptøyer i Øst-Jerusalem.
 Over 4 300 raketter ble skutt fra Gaza mot israelske byer.
 Israel svarte med luftangrep og ødela mange Hamas-baser.
 11-dagers krig førte til over 250 palestinske og 13 israelske døde.

Konsekvens:

- Hamas viste at de fortsatt kunne angripe Israel, men uten å vinne noe politisk.
- Iran økte sin støtte til Hamas og Hizbollah.

7. oktober 2023: Hamas' dødelige angrep på Israel

Hamas gjennomførte en overraskelsesoffensiv som sjokkerte verden.
 Over 3 000 Hamas-terrorister stormet israelske grenseområder.
 1 200 israelere ble drept, inkludert kvinner, barn og eldre.
 200+ ble tatt som gisler og ført til Gaza.
 Hamas brukte motoriserte paraglidere og ødela flere militærbaser.

Konsekvens:

- Israel var i sjokk og erklærte full krig mot Hamas.
- Hele verden så på massakrene som en av de verste terrorhandlingene i moderne tid.
- USA og Europa erklærte støtte til Israel, mens Iran og Hizbollah jublet.

Israels respons: Den største Gaza-operasjonen i historien

Israelske forsvarsstyrker (IDF) gikk til full krig.
 Massive luftangrep ødela store deler av Hamas' infrastruktur.
 Israelske bakkestyrker invaderte Gaza og tok kontroll over flere områder.
 Hamas mistet hundrevis av soldater og flere viktige ledere.

Konsekvens:

- Tusenvis av palestinere ble drept, inkludert mange sivile.
- Gaza ble satt i humanitær krise – mangel på vann, mat og strøm.
- Internasjonale protester mot Israels krigføring økte, særlig i FN og den muslimske verden.

Irans rolle og risikoen for en større regional krig

Iran styrket støtten til Hamas, Hizbollah og Houthisene i Jemen.

Rakett- og droneangrep mot Israel økte fra Libanon og Syria.

USA sendte hangarskip til regionen for å avskrekke Iran.

Israelske styrker angrep iranske militære mål i Syria.

Konsekvens:

- Krigen gikk fra en Israel-Hamas-konflikt til en bredere regional spenning.
- Risikoen for full krig mellom Israel og Iran har aldri vært høyere.

Verdenssamfunnets reaksjon

USA og Vesten støttet Israels rett til selvforsvar.

Joe Biden besøkte Israel og lovet militær støtte.

Europa var delt – noen land støttet Israel, andre krevde våpenhvile.

FN og muslimske land fordømte Israel og krevde at krigen stoppet.

Konsekvens:

- Israel mistet noe internasjonal støtte på grunn av høye palestinske tapstall.
- Muslimske land brukte krigen til å øke hatet mot Israel og Vesten.

Konklusjon: En konflikt som endrer Midtøsten

Hamas viste at de fortsatt kan utføre massive angrep, men mistet store ressurser.

Israel svarte med sin største militæroperasjon i Gaza noensinne.

Iran og Hizbollah kan eskalere konflikten til en regional krig.

Vestlige land er splittet i sin støtte til Israel.

Juridisk oppdatering: Hvor står Israel og Palestina i folkeretten etter 2023?

Etter Hamas' angrep 7. oktober 2023 og Israels massive militære respons har folkerettslige spørsmål blitt enda mer aktuelle. Mange hevder at Israel bryter folkeretten, mens andre peker på at Hamas utfører krigsforbrytelser. Hva sier folkeretten egentlig?

Israels rett til selvforsvar – Hva sier folkeretten?

FN-paktens artikkel 51:

Enhver stat har rett til selvforsvar hvis den blir angrepet.

Israel har dermed folkerettslig rett til å angripe Hamas for å beskytte sine borgere.

Vurdering:

- Israels militære operasjoner er folkerettslig lovlige så lenge de retter seg mot militære mål.
- Bruk av makt må være proporsjonal – dette er et omdiskutert tema i krigen.

Hamas og krigsforbrytelser

Hamas begikk grove brudd på folkeretten 7. oktober 2023:

Massedrap på sivile – direkte krigsforbrytelse.

Tortur, voldtekter og kidnapping av sivile – brudd på Genèvekonvensjonene.

Bruk av sivile som menneskelige skjold i Gaza – ulovlig etter folkeretten.

Vurdering:

- Hamas har brutt alle internasjonale lover om krigføring.
- Hamas' bruk av sivile områder for militære formål gjør at sivile tap øker.

Er Israels bombing av Gaza ulovlig?

Folkeretten tillater angrep på militære mål, men ikke direkte angrep på sivile.

Israel hevder at Hamas opererer fra skoler, sykehus og boliger.

Folkeretten tillater angrep på slike mål hvis de brukes til militære formål.

Proporsjonalitet er viktig – spørsmålet er om Israel har gått for langt.

Vurdering:

- Israel har folkerettslig rett til å angripe Hamas, men må minimere sivile tap.
- Hamas bruker sivile som skjold, noe som kompliserer situasjonen.
- FN og muslimske land anklager Israel for overreaksjon, men slike vurderinger er politiske.

Statusen til Gaza og Vestbredden i folkeretten

Er Gaza og Vestbredden okkuperte?

Gaza ble forlatt av Israel i 2005 – juridisk sett er det ikke okkupert.

Vestbredden er omstridt territorium, men var aldri en palestinsk stat.

Jødiske bosetninger er omdiskutert, men ikke nødvendigvis ulovlige.

Vurdering:

- Palestinerne har krav på selvstyre, men ingen automatisk rett til en stat.
- Judea og Samaria var jødisk landområde før 1948 – Israel har et historisk krav.
- Løsningen må være politisk, ikke juridisk.

Juridisk hovedkonklusjon

Israel har rett til selvforsvar etter FN-pakten.

Hamas har begått grove krigsforbrytelser.

Israels militære operasjoner er juridisk forsvarlige, men proporsjonalitet er et tema.

Vestbredden og Gaza er ikke automatisk palestinsk land etter folkeretten.

Hvorfor er FN så anti-Israel?

En analyse av FN-resolusjonene mot Israel

FN har vedtatt flere resolusjoner mot Israel enn mot noen annen stat i verden. Hvorfor?

FN har en automatisk anti-Israel-blokk

FN består av 193 medlemsland, hvorav over 50 er muslimske.

Mange av disse landene stemmer konsekvent mot Israel, uansett sak.

OIC (Organisasjonen for islamsk samarbeid) koordinerer anti-Israel-vedtak.

Israel får dermed alltid flertall mot seg i FN, uansett hva de gjør.

Det anslås at rundt 12,4 % av FNs medlemsland er "fullverdige demokratier", altså 24 land.

Resten er mer eller mindre diktaturer.

Vurdering:

- FN har blitt en arena for politiske angrep på Israel, ikke objektiv vurdering.
- Muslimske land har en stor stemmeblokk som alltid er fiendtlig mot Israel.

Generalforsamlingen vs. Sikkerhetsrådet – Hvem bestemmer?

FN har to hovedorganer som vedtar resolusjoner:

Generalforsamlingen – Politiske resolusjoner, men ikke juridisk bindende.

Sikkerhetsrådet – Kan vedta juridisk bindende resolusjoner.

General-forsamlingen har vedtatt hundrevis av anti-Israel-resolusjoner.

Disse er politiske og ikke folkerettslig bindende.

De samme landene nekter å fordømme diktaturer som Iran, Kina og Russland.

Vurdering:

- Anti-Israel-resolusjonene i FN er mer politiske enn juridiske.
- Generalforsamlingen er dominert av land som ikke anerkjenner Israel.

UNRWA – En organisasjon som holder konflikten i live

FN har én egen flyktningsorganisasjon kun for palestinere – UNRWA.

Alle andre flyktninger i verden behandles av UNHCR.

Palestinske "flyktninger" får arve sin status – unikt i verdenshistorien.

UNRWA opprettholder ideen om at millioner av palestinere skal vende tilbake til Israel.

Vurdering:

- FN har bidratt til å holde konflikten kunstig levende i over 70 år.
- Ingen andre flyktningsgrupper har fått spesialbehandling på denne måten.

FN fordømmer sjelden overgrep mot jøder eller Israel

FN har historisk sett ignorert vold mot jøder.

Sovjetunionen nektet å kritisere arabisk terror mot Israel under Den kalde krigen.

FN reagerte knapt på massakrene i München (1972) eller Entebbe (1976).

Mens Israel konstant fordømmes, får Hamas og PLO ofte støtte.

Vurdering:

- FN har en lang historie med å ignorere jødiske lidelser.
- Israel har aldri fått samme beskyttelse som andre stater.

Konklusjon: FN er strukturelt anti-Israel

Muslimske og venstreorienterte land har en automatisk stemmeblokk mot Israel.
Generalforsamlingens vedtak er politiske, ikke juridiske.
UNRWA holder konflikten kunstig levende.
FN ignorerer ofte vold mot Israel, men fordømmer alltid Israels handlinger.

Fremtidsscenarier for Israel, Palestina og Midtøsten

Etter Hamas' angrep 7. oktober 2023 og Israels militære respons, er Midtøsten mer ustabil enn på lenge. Flere geopolitiske faktorer påvirker situasjonen, og fremtiden avhenger av hvordan Israel, palestinerne, Iran, USA og andre aktører handler i de kommende årene.

Scenario: Israel knuser Hamas fullstendig

Hva må skje?

Israel må gjennomføre en langvarig militæroperasjon i Gaza og eliminere Hamas-ledelsen.
IDF må ta full militær kontroll over Gaza.
Hamas må miste sin støtte fra Iran, Qatar og andre land.

Konsekvenser:

- Israel oppnår økt sikkerhet, men internasjonal kritikk øker.
- En ny administrasjon må styre Gaza – Israel, palestinerne eller et annet land?
- Palestinske sivile lider, noe som kan øke terrortrusler på lang sikt.

Sannsynlighet: Moderat – Israel ønsker å ødelegge Hamas, men full kontroll over Gaza er en stor utfordring.

Scenario: Hamas overlever og fortsetter som før

Hva må skje?

Hamas beholder deler av sin militære kapasitet og politiske kontroll.
Internasjonalt press tvinger Israel til våpenhvile.
Iran og Qatar fortsetter å finansiere Hamas.

Konsekvenser:

- Ny krig mellom Israel og Hamas innen få år.
- Hamas bruker våpenhvilen til å bygge seg opp igjen.
- Israels sikkerhetssituasjon forblir ustabil.

Sannsynlighet: Høy – Hamas har overlevd flere kriger tidligere og har sterke støttespillere.

Scenario: Israel okkuperer Gaza midlertidig

Hva må skje?

Israel innfører en midlertidig militæradministrasjon i Gaza.

Hamas-ledelsen blir eliminert, og IDF styrer Gaza for en periode.

USA og arabiske land støtter en overgangsadministrasjon.

Konsekvenser:

- Israel tar kontroll over Gaza, men står overfor konstant geriljakrig.
- Internasjonalt press øker – Israel anklages for "okkupasjon".
- En ny administrasjon (arabisk, FN eller palestinsk) må til slutt overta.

Sannsynlighet: Moderat til høy – Israel kan styre Gaza midlertidig, men vil neppe bli der permanent.

Scenario: En ny palestinsk ledelse overtar Gaza

Hva må skje?

Fatah (palestinske selvstyremyndigheten) tar kontroll over Gaza med støtte fra Vesten.

Hamas blir eliminert eller marginalisert.

USA, Egypt og Jordan støtter en ny palestinsk regjering.

Konsekvenser:

- Gaza kan utvikle seg politisk og økonomisk.
- Terrortrusselen minsker, men interne palestinske konflikter kan oppstå.
- Fatah må bevise at de kan styre uten korrupsjon og kaos.

Sannsynlighet: Lav – Fatah har liten støtte i Gaza og har tidligere vist seg svak.

Scenario: Full krig mellom Israel og Iran

Hva må skje?

Iran øker sin støtte til Hamas, Hizbollah og andre grupper.

Israel gjennomfører militære angrep mot Iran.

USA, Russland eller Kina blir dratt inn i konflikten.

Konsekvenser:

- En større Midtøsten-krig med enorme tap.
- Oljepriser skyter i været – global økonomisk krise.
- Israel står overfor en eksistensiell trussel.

Sannsynlighet: Moderat – Iran provoserer stadig Israel, men en full krig vil ha enorme konsekvenser.

Scenario: En ny fredsavtale mellom Israel og arabiske stater

Hva må skje?

Saudi-Arabia og andre arabiske land normaliserer forholdet til Israel.

Palestinerne presses til å akseptere en fredsløsning.

USA spiller en ledende rolle i diplomatiske forhandlinger.

Konsekvenser:

- Midtøsten blir mer stabil, og Israel får sterkere allierte.
- Iran og islamistiske grupper mister makt.
- Palestinerne innflytelse svekkes uten sterk arabisk støtte.

Sannsynlighet: Moderat til høy – Flere arabiske land har allerede inngått avtaler med Israel.

Konklusjon: Hva er mest sannsynlig?

Hamas overlever og fortsetter konflikten (høy sannsynlighet).

Israel kan midlertidig ta kontroll over Gaza (moderat sannsynlighet).

En større krig med Iran er mulig, men usikker (moderat sannsynlighet).

En ny arabisk-israelsk fredsavtale kan skje, men vil ta tid (moderat sannsynlighet).

Hvordan bør Norge og Vesten forholde seg til Israel, Palestina og den nye situasjonen i Midtøsten?

Etter Hamas' angrep 7. oktober 2023 og Israels massive militære respons, har Vesten blitt satt under et økende press for å ta stilling til konflikten. Mange land i Europa og USA støtter Israels rett til selvforsvar, men møter samtidig internasjonalt press for å kreve en våpenhvile. Samtidig blir Norge og andre vestlige land utfordret på sin bistandspolitikk, sin holdning til FN og sin generelle Midtøsten-strategi.

Hvordan bør Vesten forholde seg til konflikten videre?

Norge og Vestens holdning til Israel og Hamas

Hamas er en terrororganisasjon – må behandles deretter

Hamas' angrep 7. oktober var en krigsforbrytelse i folkeretten.

Norge og Vesten bør aldri gi økonomisk støtte til Gaza så lenge Hamas styrer.

All bistand må gå gjennom sikre kanaler som ikke styrker terrorgrupper.

Hva bør gjøres?

- Norge bør kutte all direkte bistand til Gaza inntil en ny administrasjon tar over.
- Hamas må fordømmes uten forbehold – dette er ikke en «frigjøringskamp», men terror.
- Vesten må kreve at FN og bistandsorganisasjoner stopper indirekte støtte til Hamas.

Norge og Vestens holdning til Israel

Israel er en demokratisk stat med rett til å forsvare seg

Israel har folkerettslig rett til selvforsvar mot Hamas og andre terrorgrupper.

Likevel må Israel forholde seg til proporsjonalitetsprinsippet i krigføring.

Vesten må støtte Israels rett til å eksistere og sikre sin befolkning.

Hva bør gjøres?

- Vesten bør støtte Israels rett til selvforsvar, men samtidig jobbe for minst mulig sivile tap.
- Norge og EU må stoppe sin diplomatiske favorisering av palestinske myndigheter.
- Man bør se på løsninger for hvordan Israel kan sikres varig trygghet mot terrorangrep.

Bistandspolitikk

Hvordan bør Norge og Vesten endre sin støtte?

Norge har gitt over 11 milliarder kroner til palestinerne – hva har vi oppnådd?

Palestinske myndigheter har fått enorme summer, men ingen reell fred har skjedd.

Mye av pengene har blitt brukt til terrorlønninger og korrupsjon.

UNRWA har bidratt til å opprettholde konflikten fremfor å løse flyktningproblemet.

Hva bør gjøres?

- Stanse all økonomisk bistand til Gaza så lenge Hamas styrer.
- Reformere UNRWA slik at palestinske flyktninger behandles som andre flyktninger.
- Fokuserer bistanden på utdanning og økonomisk vekst, ikke på å opprettholde konflikten.

FN og Norge – En mer balansert politikk?

FN har en systematisk anti-Israel-politikk

Norge og Vesten må jobbe for mer objektive FN-resolusjoner.

Muslimske land bruker FN som en plattform for anti-israelsk propaganda.

Israel er den eneste staten i verden med en egen "fast agenda"-post i FN.

Hva bør gjøres?

- Norge må stemme imot ensidige anti-Israel-resolusjoner i FN.
- Vesten må kreve at FN tar en mer balansert tilnærming til konflikten.
- Doble innsatsen for å holde FN ansvarlig for hvordan bistandsmidler brukes.

Norge og Vesten må håndtere radikalisering og antisemittisme hjemme

Økende antisemittisme i Europa og USA

Etter 7. oktober har det vært en kraftig økning i angrep på jøder i Vesten.

Islamistiske miljøer bruker konflikten til å spre jødehat og anti-vestlig retorikk.

Venstreradikale grupper har tatt en stadig mer anti-israelsk holdning.

Hva bør gjøres?

- Sterkere tiltak mot hatkriminalitet rettet mot jøder i Vesten.
- Politiske ledere må stå tydeligere opp mot islamistisk og venstreradikal antisemittisme.
- Styrke undervisning om Midtøsten-konflikten i skoler, basert på fakta, ikke ideologi.

Konklusjon: Hva bør Norge og Vesten gjøre?

Slutte å finansiere Hamas indirekte gjennom bistand til Gaza.
Støtte Israels rett til selvforsvar, men også jobbe for sivile beskyttelse.
Krever reform av FN og UNRWA for å stoppe den strukturelle anti-Israel-politikken.
Bekjempe antisemittisme og radikaliserings i Vesten.

Hva kan være en realistisk langsiktig løsning på Israel-Palestina-konflikten?

Konflikten mellom Israel og palestinerne har vart i over 100 år, og ingen av partene har oppnådd en varig løsning. Flere fredsplaner har blitt foreslått, men hver gang har kompromisser blitt avvist, særlig fra palestinsk side.

Hva kan være en realistisk langsiktig løsning som kan gi varig stabilitet og sikkerhet – både for Israel og palestinerne?

Tostatsløsningen – En død idé?

Hva er tostatsløsningen?

Israel og en palestinsk stat lever side om side innenfor definerte grenser.

Jerusalem deles, eller blir en internasjonal by.

Palestinerne får Vestbredden og Gaza som sin stat.

Problemer med denne løsningen:

- Palestinerne har avvist alle tidligere tilbud om en egen stat (1947, 2000, 2008).
- Hamas og andre grupper nekter å anerkjenne Israel og vil fortsette krigen.
- Israels sikkerhet vil være i stor fare hvis Vestbredden blir en ny Gaza.

Sannsynlighet: Lav – Hamas, Iran og andre aktører ønsker fortsatt Israels ødeleggelse.

Enstatsløsningen – Kan Israel annektere Vestbredden?

Hva betyr enstatsløsningen?

Israel tar full kontroll over Vestbredden og Gaza.

Palestinerne blir enten israelske borgere eller får begrenset selvstyre.

Israel sikrer full militær kontroll og hindrer terrorisme.

Problemer med denne løsningen:

- Israel vil få en stor palestinsk befolkning – demografi blir en utfordring.
- Internasjonalt press mot Israel vil øke dramatisk.
- Arabiske land og Vesten vil sannsynligvis fordømme en annektering.

Sannsynlighet: Moderat – Israel kan annektere deler av Vestbredden, men full annektering er usannsynlig.

En regional løsning – Arabiske land tar ansvar for palestinerne

Hva betyr en regional løsning?

Jordan overtar deler av Vestbredden, Egypt tar Gaza.

Palestinerne blir integrert i arabiske land i stedet for å kreve en egen stat.

Israel sikrer sin sikkerhet, mens palestinerne får økonomisk støtte fra rike arabiske land.

Problemer med denne løsningen:

- Jordan og Egypt har ikke vist vilje til å ta ansvar for palestinerne.
- Palestinerne selv ønsker ikke å bli del av andre arabiske stater.
- Muslimske land bruker palestinerne som politisk verktøy, ikke som en reell sak.

Sannsynlighet: Lav til moderat – Arabiske land har ingen interesse av å overta Gaza eller Vestbredden.

Langvarig israelsk sikkerhetskontroll Ingen løsning, men stabilitet

Hva betyr dette?

Israel beholder militær kontroll over Vestbredden og Gaza.

Palestinske områder får økonomisk utvikling, men ingen egen stat.

Terrorgrupper som Hamas blir eliminert gradvis.

Fordeler:

- Israel sikrer sin egen eksistens og trygghet.
- Palestinere får bedre levekår, men uten en farlig stat.
- Dette kan skape langsiktig stabilitet, om enn ikke en offisiell fred.

Ulemper:

- Ingen reell politisk løsning på konflikten.
- Vesten og FN vil kritisere Israel for "okkupasjon".
- Palestinske ekstremister vil fortsette voldelige angrep.

Sannsynlighet: Høy – Dette er den mest realistiske løsningen på kort og mellomlang sikt.

Konklusjon: Hva er mest realistisk?

Tostatsløsningen er politisk ønsket, men urealistisk – Hamas og andre vil aldri akseptere Israel.

Enstatsløsningen vil gi Israel store demografiske problemer.

En regional løsning er usannsynlig – arabiske land vil ikke ta ansvar.

Langvarig israelsk sikkerhetskontroll er mest realistisk – men vil ikke skape offisiell fred.

Er Vestbredden okkupert, eller er det israelsk territorium etter folkeretten?

Mange omtaler Vestbredden (Judea og Samaria) som "okkupert" av Israel, men hva sier folkeretten egentlig? Er det palestinsk land, eller er det israelsk territorium som ble gjenerobret i en forsvarskrig?

Her skal vi gå gjennom historiske, juridiske og militære fakta for å avklare om Israel faktisk okkuperer Vestbredden, eller om området lovlig tilhører Israel.

Mandatet for Palestina (1922) – Et juridisk grunnlag for Israel

Hva skjedde i 1922?

Etter Første verdenskrig delte Folkeforbundet (forløperen til FN) Det osmanske riket mellom seierherrene.

Storbritannia fikk mandat over Palestina, med det klare målet om å opprette et jødisk hjemland.

Mandatet for Palestina (1922) slo fast at jødene hadde rett til å bosette seg i hele området, inkludert Vestbredden (Judea og Samaria).

Britene delte deretter området i to og opprettet Transjordan (dagens Jordan), som skulle være et arabisk område, resten, 23% skulle være jødisk.

Konsekvens:

- Hele Palestina-mandatet ble juridisk anerkjent som jødisk territorium.
- Ingen arabisk stat ble foreslått i resten av området – kun jødene skulle få en stat.
- Vestbredden var derfor en del av det territoriet som var tiltenkt den jødiske staten.

FN-resolusjon 181 (1947)

Var delingsplanen juridisk bindende?

Hva skjedde i 1947?

FN foreslo en delingsplan som ville opprette en jødisk og en arabisk stat.

Jødene aksepterte planen – araberne avviste den og gikk til krig.

FN-resolusjon 181 var ikke juridisk bindende, men kun et forslag.

Konsekvens:

- Siden araberne avviste FN-planen, mistet den sin juridiske verdi.
- Når Israel ble opprettet i 1948, var det ut fra sin historiske og juridiske rett, ikke FN-planen.

Krigen i 1948 – Jordan okkuperte ulovlig Vestbredden

Hva skjedde i 1948?

Fem arabiske land angrep Israel for å utslette den jødiske staten.

Jordan erobret Vestbredden og Øst-Jerusalem – og drev ut alle jødene som bodde der.

Jordans okkupasjon var ikke anerkjent av FN eller det internasjonale samfunnet.

Konsekvens:

- Vestbredden ble ulovlig okkupert av Jordan fra 1948 til 1967.
- Ingen krevde en palestinsk stat i denne perioden.
- Israel hadde mistet kontrollen over deler av sitt juridiske territorium.

Seksdagerskrigen i 1967 – Israel gjenerobret Vestbredden i en forsvarskrig

Hva skjedde i 1967?

Jordan, Egypt og Syria forberedte seg på en ny krig mot Israel.

Israel lanserte et preventivt angrep og vant krigen på seks dager.

Israel gjenerobret Vestbredden, Gaza og Øst-Jerusalem.

Konsekvens:

- Israel tok tilbake områder som Jordan ulovlig hadde okkupert i 1948.
- Vestbredden var dermed ikke "palestinsk land", men et territorium som Israel tok tilbake fra en angriper.
- Ingen stat har noensinne hatt suverenitet over Vestbredden bortsett fra Israel etter 1922.

FN-resolusjon 242 (1967) – Hva sier folkeretten om Vestbredden?

Hva sier resolusjonen?

Israel må trekke seg tilbake fra "okkuperte områder" i bytte mot varig fred.

Resolusjonen krever at arabiske land må anerkjenne Israels rett til å eksistere.

Vurdering:

- Israel har allerede trukket seg ut av Gaza (2005), men palestinerne nekter å anerkjenne Israel.
- Resolusjonen krever forhandlinger, ikke ensidig israelsk tilbaketrekning.
- Vestbredden forblir dermed et omstridt område, ikke en okkupert stat.

Er Vestbredden okkupert etter folkeretten?

Folkeretten sier at et område er okkupert hvis:

En stat tar kontroll over et annet lands suverene territorium i krig.

Den opprinnelige staten fortsatt eksisterer og krever området tilbake.

Gjelder dette Vestbredden?

Nei, fordi Vestbredden aldri var en suveren palestinsk stat.

Nei, fordi Jordan okkuperte området ulovlig i 1948.

Nei, fordi Israel tok området i en forsvarskrig fra en angriper.

Konklusjon:

- Vestbredden er ikke okkupert i folkerettslig forstand – det er et omstridt territorium.
- Israel har et sterkt juridisk krav på området basert på San Remo-avtalen (1920), Mandatet for Palestina (1922) og forsvarskrigene i 1948 og 1967.
- En løsning må være basert på forhandlinger, ikke ensidig israelsk tilbaketrekning.

Hva betyr dette for Israel og palestinerne?

Palestinernes krav:

Palestinerne krever Vestbredden som sin stat, men har aldri hatt suverenitet der.

Hamas og PLO har konsekvent avvist fredsavtaler og en tostatsløsning.

Det internasjonale samfunnet fortsetter å omtale Vestbredden som "okkupert" av politiske grunner.

Israels holdning:

Israel ser Vestbredden som historisk jødisk land (Judea og Samaria).

Israel har prøvd å forhandle om en løsning, men møter avvisning og terror.

Israel har bygget bosetninger der, basert på sin rett til området fra 1922 og 1967.

Konklusjon: Vestbredden er ikke okkupert den er omstridt

Vestbredden ble ulovlig okkupert av Jordan fra 1948 til 1967.
Israel tok tilbake området i en forsvarskrig – det var ikke "palestinsk" land.
Folkeretten anerkjenner ikke en palestinsk stat, kun at en fremtidig avtale må forhandles.
Israel har sterke juridiske og historiske krav til Vestbredden.

Hvorfor omtaler Vesten fortsatt Vestbredden som "okkupert" – til tross for folkeretten?

Til tross for at Vestbredden aldri har vært en palestinsk stat, og at Israel tok området tilbake i en forsvarskrig i 1967, omtales området fortsatt som "okkupert" i vestlige medier, FN og av mange regjeringer.

Men hvorfor? Hvorfor ignoreres de juridiske fakta og den historiske konteksten?

Politisk press fra den arabiske og muslimske verden

FN har en stor muslimsk stemmeblokk
Over 50 muslimske land i FN har konsekvent stemt mot Israel.
Disse landene har økonomisk og energimessig innflytelse over Vesten (olje, gass).
For mange vestlige land er det lettere å støtte den arabiske linjen enn å utfordre den.

Konsekvens:

- Vesten har blitt politisk presset til å adoptere narrativet om at Israel er en "okkupasjonsmakt".
- Dette gjør at FN og EU stadig vedtar anti-israelske resolusjoner.

Venstreradikal ideologi i Vesten – Kolonialisme-narrativet

Mange i Vesten ser Israel som en "kolonimakt"
Venstresiden har i flere tiår sett Israel som en "vestlig okkupasjonsmakt".
Selv om jødene har vært i området i over 3 000 år, fremstilles de som "europaiske inntrengere".
Palestinerne sees på som et "urbefolkningsoffer" i et kolonialt narrativ.

Konsekvens:

- Mange vestlige akademikere og medier adopterer et anti-Israel perspektiv.
- Vestlige regjeringer frykter å bli anklaget for "rasisme" hvis de støtter Israels juridiske krav.

- Palestinske grupper har vært dyktige til å spille på denne venstreradikale sympatien.

Økonomiske interesser – Olje og handel

Vestlige land avhenger av handel med den arabiske verden
Europa er sterkt avhengig av olje og gass fra muslimske land.
Arabiske stater har truet med sanksjoner mot land som støtter Israel.
Mange vestlige selskaper har økonomiske bånd til arabiske land.

Konsekvens:

- For Europa er det ofte mer lønnsomt å holde seg på god fot med arabiske land enn med Israel.
- Flere vestlige regjeringer har valgt å adoptere en "balansert" linje, men denne favoriserer ofte arabiske interesser.

FN og UNRWA – Systematisk anti-Israel-propaganda

FN har en egen "pro-palestinsk industri"
UNRWA (FNs særskilte flyktningorganisasjon for palestinere) har interesse av å holde konflikten levende.
Ingen andre flyktninggrupper har fått en egen FN-organisasjon som gir flyktningstatus i generasjoner.
FN vedtar flere resolusjoner mot Israel enn mot alle andre land kombinert.

Konsekvens:

- Vestlige politikere adopterer ofte FN-narrativet uten å forstå den historiske konteksten.
- Israel blir fremstilt som den eneste skyldige parten, mens palestinske brudd på folkeretten ignoreres.
- FN og arabiske land har skapt en situasjon der narrativet om "okkupasjon" opprettholdes av politiske grunner.

Mediene – Ensidig dekning av konflikten

Vestlige medier har en pro-palestinsk vinkling
Journalister i Gaza er ofte under press fra Hamas og palestinske myndigheter.
Vestlige medier rapporterer sjelden om palestinsk terror og korrupsjon.
Narrativet om "okkupasjon" gir flere klikk og engasjement enn en objektiv juridisk analyse.

Konsekvens:

- Folk flest i Vesten tror feilaktig at Israel "stjal" Vestbredden fra palestinerne.
- Palestinske propagandaorganisasjoner som PLO og Hamas har lyktes med sin PR-strategi.
- Politikere i Vesten frykter å gå imot opinionen, selv om den er basert på feilinformasjon.

Konklusjon: Vestens narrativ er politisk, ikke juridisk

Vestbredden er ikke okkupert i folkerettslig forstand – men omtales slik for politiske formål. FN og arabiske land har presset Vesten til å adoptere en anti-Israel-linje. Venstreradikale narrativ har bidratt til å fremstille Israel som en "kolonimakt". Vestlige økonomiske interesser har gjort at mange politikere unngår å støtte Israel for tydelig. Mediene forsterker feilaktige narrativer som gjør at opinionen er skjev.

Hvordan kan Vesten og Norge bidra til en realistisk løsning i Israel-Palestina-konflikten?

Til tross for årtier med bistand, diplomati og FN-resolusjoner, har konflikten mellom Israel og palestinerne ikke blitt løst. Vesten, inkludert Norge, har vært aktive i fredsprosessen, men mye av innsatsen har enten vært ineffektiv eller direkte kontraproduktiv.

Hvordan kan Norge og Vesten bidra mer konstruktivt til en realistisk løsning, fremfor å opprettholde dagens fastlåste situasjon?

Stoppe finansiering av terror og korrupsjon

Norge og Vesten har gitt milliarder til palestinerne – men hva har det ført til? Palestinske myndigheter (PA) betaler "martyrpenger" til terrorister og deres familier. Hamas bruker bistand til å bygge våpentunneler og raketter. Store deler av pengene forsvinner i korrupsjon og beriker eliten, ikke folket.

Hva bør gjøres?

- Norge må kreve full åpenhet om hvordan bistandspenger brukes.
- All økonomisk støtte må stoppe dersom midlene går til terrorfinansiering.
- Fokuserer på prosjekter som skaper vekst og arbeid, ikke på å opprettholde en konfliktøkonomi.

Kreve ansvarlighet fra palestinske myndigheter

Palestinske myndigheter har fått selvstyre – men har ikke bygget en fungerende stat. Det er ingen pressefrihet eller demokrati i de palestinske områdene. Valg har ikke vært avholdt siden 2006 – Mahmoud Abbas styrer med jernhånd. Skoler og medier sprer hat mot Israel, noe som umuliggjør fred.

Hva bør gjøres?

- Norge og Vesten må kreve demokratiske reformer før videre bistand.
- Stoppe støtten til skolebøker og medier som fremmer antisemittisme.
- Krever at PA forhandler seriøst med Israel, ikke bare søker internasjonal anerkjennelse uten fredsavtale.

Redusere FNs skadelige rolle i konflikten

FN har gjort konflikten verre gjennom UNRWA og ensidige resolusjoner. UNRWA opprettholder en særskilt "flyktingestatus" for palestinere i generasjoner. Ingen andre flyktinggrupper får samme behandling. FN er systematisk anti-Israel, men ignorerer palestinske brudd på menneskerettigheter.

Hva bør gjøres?

- Norge bør presse på for å legge ned UNRWA og overføre ansvaret til UNHCR.
- Kreve at FN tar en mer balansert tilnærming til konflikten.
- Stoppe støtte til FN-programmer som indirekte styrker Hamas og PA.

Støtte fredsavtaler mellom Israel og arabiske stater

Abraham-avtalene har vist at Israel og arabiske land kan samarbeide. Flere arabiske land har normalisert forholdet til Israel (UAE, Bahrain, Marokko). Saudi-Arabia vurderer nå å inngå en avtale. Dette svekker palestinernes makt til å sabotere freden.

Hva bør gjøres?

- Norge og Vesten bør aktivt støtte fredsprosessen mellom Israel og arabiske stater.
- Stimulere økonomisk samarbeid mellom Israel og arabiske land for å skape stabilitet.
- Press på for at palestinerne må tilpasse seg den nye virkeligheten, ikke boikotte.

Bekjempe antisemittisme og radikalisering i Vesten

Konflikten har ført til økende jødehat i Europa og USA.
Demonstrasjoner mot Israel utvikler seg til antisemittiske angrep.
Radikale islamistiske grupper bruker konflikten til å fremme hat.
Vestlige venstreradikale miljøer sprer anti-israelsk propaganda.

Hva bør gjøres?

- Sterkere tiltak mot hatkriminalitet rettet mot jøder i Vesten.
- Politikere må stå tydeligere opp mot antisemittisme forkledd som "kritikk av Israel".
- Mer balansert undervisning om Midtøsten-konflikten i skoler og akademia.

Støtte realistiske fredsforhandlinger – Ikke blindt akseptere palestinske krav

Palestinerne har avvist alle fredsavtaler som kunne gitt dem en stat.
Israel har tilbudt en stat flere ganger (2000, 2008), men palestinerne har sagt nei.
 Hamas og PA krever "rett til retur" for millioner av palestinere, noe som ville ødelegge Israel.
Vesten har latt palestinerne tro at de kan få en stat uten forhandlinger.

Hva bør gjøres?

- Vesten må kreve at palestinerne deltar i seriøse forhandlinger, ikke bare søker internasjonal støtte.
- Palestinske krav må være realistiske – "rett til retur" er uakseptabelt.
- Israel må gis sikkerhetsgarantier i enhver fremtidig avtale.

Konklusjon: Hva bør Norge og Vesten gjøre?

Slutte å finansiere terror og korrupsjon i palestinske myndigheter.
Kreve ansvarlighet og demokratiske reformer fra PA.
Redusere FNs skadelige rolle i konflikten, spesielt UNRWA.
Støtte Israel-Arabia-fredsavtaler fremfor ensidig pro-palestinsk politikk.
Bekjempe antisemittisme og radikaliserings i Vesten.
Støtte reelle forhandlinger, ikke blindt akseptere palestinske krav.

En mulig varig fredsløsning – basert på realistiske premisser

En varig fredsløsning mellom Israel og palestinerne har vært målet for mange internasjonale diplomatiske initiativ, men ingen av dem har lyktes. Hvorfor? Fordi tidligere løsninger har vært basert på urealistiske forutsetninger.

For å skape varig fred, må en løsning være realistisk, basert på fakta, og sikre trygghet for begge parter.

Her er en modell for en mulig løsning som faktisk kan fungere.

Israel må beholde militær kontroll over Vestbredden

Hvorfor?

Enhver palestinsk stat uten israelsk sikkerhetskontroll vil bli en terrorbase – som Gaza. Hamas og Iran vil utnytte et uavhengig Palestina til å angripe Israel. Vestbredden har strategisk høyde over Israel – umulig å forsvare seg uten kontroll over området.

Hvordan kan dette fungere?

- Israel må ha sikkerhetskontroll over hele Vestbredden.
- Palestinerne kan få administrativt selvstyre, men ikke en hær.
- Israel kan gradvis trekke seg ut av sivile palestinske områder om sikkerheten forbedres.

Realistisk? Ja – Israel vil aldri tillate et nytt Gaza på Vestbredden.

Gaza må demilitariseres – eller tas over av en ansvarlig aktør

Hvorfor?

Hamas har vist at de kun er interessert i krig, ikke i en palestinsk stat.

Så lenge Hamas styrer Gaza, vil kriger og terrorangrep fortsette.

En fungerende palestinsk stat er umulig så lenge Gaza styres av en terrororganisasjon.

Hvordan kan dette fungere?

- Israel må enten eliminere Hamas militært eller presse dem ut gjennom sanksjoner og diplomati.
- Arabiske stater (som Egypt eller Saudi-Arabia) kan ta midlertidig kontroll over Gaza.
- Gaza kan få en ny palestinsk administrasjon under streng internasjonal overvåkning.

Realistisk? Delvis – Israel kan eliminere Hamas, men hvem vil styre Gaza etterpå?

"Rett til retur" må avvises

Flyktningproblemet må løses realistisk

Hvorfor?

Palestinernes krav om at millioner av etterkommere av flyktninger fra 1948 skal "vende tilbake" til Israel er urealistisk.

Det ville bety slutten på Israel som en jødisk stat – noe ingen israelsk regjering vil akseptere.

Flyktninger fra andre konflikter i verden har ikke arvet flyktningstatus i generasjoner.

Hvordan kan dette fungere?

- Flyktningstatusen til palestinerne må avvikles – de må behandles som andre flyktninger.
- UNRWA må avvikles, og palestinske flyktninger må få statsborgerskap i de landene de bor i (Jordan, Libanon, etc.).
- De som bor i Gaza og Vestbredden kan få økonomisk støtte til å bosette seg der, men ikke i Israel.

Realistisk? Ja – Men det krever politisk vilje fra Vesten og arabiske land.

Jerusalem forblir Israels hovedstad – men kan få spesialstatus

Hvorfor?

Jerusalem har vært Israels hovedstad i over 3 000 år – ingen andre har hatt den som hovedstad.

Deling av byen vil føre til nye konflikter – det har aldri fungert i historien.

Israels kontroll har sikret fri adgang til hellige steder for alle religioner.

Hvordan kan dette fungere?

- Jerusalem forblir Israels udiskutable hovedstad.
- Muslimske og kristne hellige steder får internasjonal beskyttelse, men under israelsk suverenitet.
- Palestinerne kan få en administrativ hovedstad i Ramallah.

Realistisk? Ja – Israel vil aldri gå med på å dele Jerusalem igjen.

Arabiske land må ta ansvar for palestinerne

Hvorfor?

Arabiske stater har brukt palestinerne som et politisk verktøy i 75 år, men har aldri hjulpet dem. Jordan og Egypt kontrollerte Vestbredden og Gaza før 1967, men opprettet aldri en palestinsk stat.

Mange arabiske land diskriminerer palestinere og nekter dem statsborgerskap.

Hvordan kan dette fungere?

- Jordan kan ta et større ansvar for Vestbredden – historisk var området en del av Jordan.
- Saudi-Arabia og Gulfstatene kan finansiere en økonomisk utviklingsplan for palestinerne.
- Palestinerne i Libanon og andre land må få rettigheter og statsborgerskap der de bor.

Realistisk? Delvis – Arabiske land har så langt vist liten interesse for å ta ansvar.

Ingen våpenhvile eller fredsprosess uten krav til palestinerne

Hvorfor?

Tidligere fredsavtaler har mislyktes fordi Vesten ikke har krevd noe av palestinerne.

Palestinerne har systematisk avvist fredsavtaler (2000, 2008, 2014).

Israel får stadig krav om kompromiss, mens palestinerne slipper ansvar.

Hvordan kan dette fungere?

- Fredsprosesser må ha klare krav til palestinerne om å avvæpne terrorgrupper.
- Ingen nye forhandlinger før Hamas fjernes.
- Palestinske ledere må anerkjenne Israel som en jødisk stat.

Realistisk? Ja – Men krever at Vesten slutter å gi palestinerne en "gratispass" i diplomatiet.

Konklusjon: En realistisk løsning må prioritere sikkerhet og ansvarlighet

Israel må beholde sikkerhetskontroll over Vestbredden – ellers blir det et nytt Gaza.

Gaza må demilitariseres – Hamas kan ikke få styre området.

"Rett til retur" må avvises – flyktningstatusen kan ikke gå i arv.

Jerusalem forblir Israels hovedstad – men hellige steder kan få internasjonal beskyttelse.

Arabiske land må ta ansvar for palestinerne, ikke bare bruke dem politisk.

Ingen fredsprosess uten reelle krav til palestinerne – Israel kan ikke være den eneste parten som må inngå kompromisser.

En konflikt med mange lag men en løsning er mulig

Midtøsten-konflikten, og spesielt forholdet mellom Israel og palestinerne, har vært et av de mest fastlåste og omstridte spørsmålene i moderne historie. Den har involvert stormakter, regionale aktører og ideologiske kamper som strekker seg over flere tiår. Men er en løsning umulig?

Nei. Men løsningen må være realistisk og bygge på sikkerhet, ansvarlighet og historiske fakta – ikke på illusjoner om at begge parter har like mål og vilje til fred.

Israel har gjennom historien vist vilje til kompromiss og fredelige løsninger, men gang på gang har palestinske ledere forkastet alle muligheter for en tostatsløsning, i håp om å en dag eliminere Israel.

Den vestlige tilnærmingen har ofte vært feilslått, preget av symbolpolitikk og ensidig press på Israel, mens palestinske myndigheter og terrorgrupper har fått økonomisk og politisk støtte uten reelle krav til reform eller ansvarlighet.

En varig løsning må være bygget på fem sentrale prinsipper:

Sikkerhet for Israel: Ingen palestinsk stat kan opprettes hvis den utgjør en eksistensiell trussel.

Fjerning av Hamas: Ingen fredsprosess er mulig så lenge en terrororganisasjon styrer Gaza.

Avvisning av "rett til retur": Konflikten kan ikke løses ved å skape et nytt demografisk problem for Israel.

Arabiske land må ta ansvar: De kan ikke lenger bruke palestinerne som et politisk verktøy.

En realistisk tilnærming fra Vesten: FN og bistandsland må slutte å belønne palestinsk avvisning og ekstremisme.

Fred kommer ikke fra resolusjoner i FN eller fra urealistiske krav om at Israel må gi opp sikkerheten sin.

Fred kan bare skapes gjennom en ansvarlig, pragmatisk og sikkerhetsorientert løsning som tvinger palestinske ledere til å velge mellom krig og fremtid.

Tiden for naive drømmer om en tostatsløsning som ikke tar sikkerhet på alvor er over.

Det internasjonale samfunnet må endre sin tilnærming og støtte en løsning som faktisk kan fungere – basert på realiteter, ikke retorikk.

Israel vil bestå. Spørsmålet er om palestinerne er villige til å velge en vei som gir dem en fremtid – eller om de vil forbli fanget i en konflikt de selv nekter å avslutte.